

บันทึกข้อความ

สำนักปลัดฯ

28

เลขที่รับ ๑๑๓๔

ด.ค. มี.ค. ๒๕๖๒

ลงวันที่

ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม โทร. ๐-๓๔๙๖-๐๘๑๒

ที่ นฐ.๕๓๐๐๖/ - วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๖๒

เรื่อง รายงานสรุปผลโครงการอบรมหลักสูตรผู้บริหารท้องถิ่น ๔.๐ รุ่นที่ ๓

เรียน นายองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม (ผ่านหัวหน้าสำนักปลัดฯ)

ตามที่ ข้าพเจ้า นางสาวปทุมมาศ กมลเวช ตำแหน่งรองปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม เข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตรผู้บริหารท้องถิ่น ๔.๐ รุ่นที่ ๓ ณ สถาบันพัฒนาบุคลากรท้องถิ่น จังหวัดปทุมธานี และศึกษาดูงานประเทศญี่ปุ่น เพื่อให้ตระหนักและเรียนรู้ผลกระทบจากการที่โลกเปลี่ยนแปลง สามารถนำความรู้ ทักษะและประสบการณ์จากการอบรมไปประยุกต์ใช้กับการวางแผนการบริหารระบบราชการองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นสู่ยุค ๔.๐ และเพื่อให้มีการแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ ร่วมกันพัฒนาองค์ความรู้พัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และมีเครือข่ายในการทำงานแบบบูรณาการร่วมกันในอนาคต รายละเอียดปรากฏตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

(นางสาวปทุมมาศ กมลเวช)

รองปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม

รายงานสรุปผล

โครงการอบรมหลักสูตรผู้บริหารท้องถิ่น ๔.๐

(Chief Executives of Local Administration ๔.๐) รุ่นที่ ๓

๑. ความเป็นมา

ปัจจุบัน โลกเปลี่ยนแปลงไปสู่ยุคดิจิทัล เป็นยุคแห่งการนำเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารสมัยใหม่เข้ามาเป็นปัจจัยที่สำคัญของการดำเนินงานในองค์กร รวมถึงภาครัฐของประเทศไทย ที่จะต้องมีการปรับตัวเข้าสู่โลกดิจิทัลด้วยเช่นเดียวกัน รัฐบาลจึงได้มีการกำหนดนโยบายในการพัฒนาประเทศไทยไปสู่ประเทศไทย ๔.๐ ซึ่งเป็นการเดินหน้าเพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศด้วยความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม ภาครัฐจะเป็นองค์กรหลักในการทำหน้าที่ขับเคลื่อนนโยบายสู่การปฏิบัติเพื่อให้ประเทศหลุดพ้นจากกับดักรายได้ปานกลาง ดังนั้น ภาครัฐจะต้องมีการปรับตัวให้เป็นระบบราชการ ๔.๐ เป็นระบบราชการที่ประชาชนไว้วางใจและเป็นที่ยอมรับได้อย่างแท้จริง กล่าวคือ ต้องเปิดกว้างและเชื่อมโยงกันทุกภาคส่วน ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง มีขีดสมรรถนะสูงและทันสมัย ซึ่งการจะพัฒนาระบบราชการไปสู่ ๔.๐ ให้ประสบความสำเร็จได้นั้น ภาครัฐจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบและวิธีการทำงานจากสายการบังคับบัญชาแบบเดิมสู่การทำงานแบบใหม่ที่มีความคล่องตัวยิ่งขึ้น ระบบราชการ ๔.๐ จะต้องรวดเร็ว ถูกต้อง ประหยัด เปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนร่วมคิด ออกแบบ และสร้างสรรค์ผลงานร่วมกับภาครัฐ สร้างนวัตกรรมภาครัฐ เพื่อการให้บริการที่มีประสิทธิภาพและคุณภาพ นุคลากรภาครัฐต้องปรับกระบวนการทางความคิดให้มีความเป็นผู้ประกอบการสาธารณะ

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยสำนักงานบริหารทรัพย์สินและกีฬาและกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น เห็นว่า การขับเคลื่อนประเทศไทยไปสู่ประเทศไทย ๔.๐ ไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ได้นั้นจะต้องพัฒนาระบบราชการท้องถิ่นสู่รูปแบบใหม่ นุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องมีองค์ความรู้ในเรื่องต่างๆ มีมุมมองที่กว้างขวางขึ้น มีการเรียนรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและดิจิทัล เพื่อนำมาสนับสนุนหรือทดแทนคนในการปฏิบัติงานให้เกิดความรวดเร็ว ถูกต้องและประหยัด ดังนั้น กรมส่งเสริมการปกครอง ซึ่งเป็นองค์กรหลักในการส่งเสริมสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่เพื่อประโยชน์สุขของประชาชนมุ่งสร้างท้องถิ่นไทยให้เข้มแข็ง โปร่งใส ก้าวสู่ประเทศไทย ๔.๐ โดยการพัฒนาการส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีความทันสมัย มีขีดสมรรถนะสูงพัฒนานุคลากรให้เป็นมืออาชีพ สามารถนำนวัตกรรมมาใช้และพัฒนาระบบฐานข้อมูลสารสนเทศในการบริหารราชการท้องถิ่นยุค ๔.๐ ขึ้น เพื่อพัฒนาให้ผู้บริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้มีองค์ความรู้ใหม่ๆ มีทักษะในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและดิจิทัลที่จำเป็น สามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงกระบวนการบริหารจัดการองค์กรเพื่อขับเคลื่อนประเทศไทยไปสู่ประเทศไทย ๔.๐ ได้ตามเป้าหมาย

๒. วัตถุประสงค์

๑. เพื่อให้ผู้บริหารงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้ตระหนักและเรียนรู้ผลกระทบจากการที่โลกเปลี่ยนแปลง

๒. เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้บริหารงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้สามารถนำความรู้ ทักษะและประสบการณ์จากการอบรมไปประยุกต์ใช้ในการวางแผนการบริหารระบบราชการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสู่ยุค ๔.๐

๓. เพื่อให้ผู้บริหารท้องถิ่น มีการแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ ร่วมกันพัฒนาองค์ความรู้ เพื่อการพัฒนาองค์กรปกครองท้องถิ่น และมีเครือข่ายในการทำงานแบบบูรณาการร่วมกันในอนาคต

๓. ระยะเวลาอบรม

๑. อบรม ณ สถาบันพัฒนาบุคลากรท้องถิ่น ท้องถิ่น ตำบลคลองหนึ่ง อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี จำนวน ๕ วัน

๒. ศึกษาดูงานประเทศญี่ปุ่น เมืองฟูกูโอกะ นางาซากิ

๓. ถอดบทเรียนจากการศึกษาอบรมและการศึกษาดูงาน จัดทำรายงานสรุปผลการศึกษาอบรม
ดังนี้ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น โดยสถาบันพัฒนาบุคลากรท้องถิ่น ซึ่งมีการทึงในการอบรมพัฒนาการเตรียมความพร้อมบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีปริมาณและสมรรถนะเพียงพอและสอดคล้องกับความเป็นไปในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์และการรองรับภารกิจบริการประชาชนและพัฒนาไปสู่การเปลี่ยนแปลงจึงขับเคลื่อนนโยบายของรัฐบาลภายใต้ภารกิจอำนาจหน้าที่ โดยการทำงานร่วมมือทางวิชาการกับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยสำนักงานบริหารทรัพย์สินและกีฬา จัดโครงการอบรมหลักสูตรผู้บริหารท้องถิ่น ๔.๐ (Chief Executives of Local Administration ๔.๐) และกำหนดแผนดำเนินงานในการจัดโครงการอบรมในห้วงเดือนธันวาคม ๒๕๖๑ – กันยายน ๒๕๖๒ จำนวน ๕ รุ่น มีการศึกษาอบรมในชั้นเรียน ๗ วัน ณ สถาบันพัฒนาบุคลากรท้องถิ่น ตำบลคลองหนึ่ง อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี และศึกษาดูงานต่างประเทศ ณ กลุ่มประเทศอาเซียนบวก ๓ จำนวน ๖ วัน กลุ่มเป้าหมายที่กำหนดให้เข้ารับการอบรม ประกอบด้วย นายกหรือรองนายกองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นที่ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับผู้อำนวยการกอง

๔. การบรรยายด้านวิชาการ

■ การอบรมในชั้นเรียน ๑๑ วิชา ๓๖ ชั่วโมง

๔.๑ วิชายุทธศาสตร์ชาติในการขับเคลื่อนสู่ประเทศไทย ๔.๐ : ผู้บรรยาย ดร.วันฉัตร สุวรรณกิตติ
ผู้อำนวยการกองยุทธศาสตร์ชาติและวางโครงการฯ ประเทศ สร้างรายละเอียด ดังนี้

ยุทธศาสตร์ชาติ คือ เป้าหมายระยะยาวในการพัฒนาประเทศ เพื่อใช้เป็นกรอบในการกำหนดนโยบายการบริหารราชการแผ่นดินของคณะรัฐมนตรีก่อนที่จะเข้ามาบริหารประเทศ และก่อนที่จะมีการจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติและแผนระดับอื่นๆ ซึ่งที่ผ่านมา ประเทศไทยยังไม่เคยมีแผนพัฒนาประเทศในระยะยาว ที่ใช้เป็นกรอบแนวทางในการพัฒนาประเทศ ซึ่งขณะที่หลายประเทศที่พัฒนาแล้วให้ความสำคัญกับแผนระยะยาว เช่น ประเทศฝรั่งเศสที่ออกแบบแผนพัฒนาประเทศระยะ ๑๐ ปี หรือประเทศสิงคโปร์ที่วางยุทธศาสตร์ชาติ เพื่อการเติบโตอย่างยั่งยืนในระยะ ๒๐ ปี จากความเป็นมาดังกล่าว รวมทั้งมาตรา ๖๕ ของกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฯ ได้กำหนดให้รัฐมียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมายการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืนตามหลักธรรมาภิบาลเพื่อใช้เป็นกรอบในการจัดทำแผนต่างๆ ให้สอดคล้องและบูรณาการร่วมกันเพื่อให้เกิดเป็นพลังผลักดันร่วมไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้

จากความเป็นมาของแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี กำหนดให้หน่วยงานภาครัฐทุกแห่งมีหน้าที่ดำเนินการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติ ในรูปแบบของแผนพัฒนาท้องถิ่นที่มีรายละเอียดการพัฒนาของแผนงาน/โครงการ รวมทั้งการจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปีที่จะต้องสอดคล้องกับยุทธศาสตร์

๔.๒ วิชาการพัฒนาองค์กรที่ยั่งยืน SDGs : ผู้บรรยาย นายบรรยง อัครจินดานนท์ สรุปรายละเอียด ดังนี้

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals หรือตัวย่อว่า SDGs) หมายถึงเป้าหมายเกี่ยวกับ การพัฒนาระดับนานาชาติ ซึ่งจัดทำขึ้น โดยขององค์กรสหประชาชาติ เป็นเป้าหมายโลกแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งได้เผยแพร่และใช้แทนเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ ที่หมดอายุเมื่อสิ้นปี ๒๕๕๗ นั้น โดย

SDGs เป็นทิศทางการพัฒนาตั้งแต่ปี ๒๕๕๘ - ๒๕๗๓ ซึ่งเมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๕๗ ประเทศที่ตกลงเข้าสู่เป้าหมาย SDGs นั้นจะต้องพัฒนาให้ได้ตามเป้าหมายหลัก ๑๗ เป้าหมาย ดังนี้

- ๑) ขจัด ความยากจน ... ขจัดความยากจนไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบใดหรือที่ใดก็ตาม
- ๒) ขจัด ความอดอยาก ... ยุติความหิวโหย บรรลุเป้าความมั่นคงทางอาหาร การปรับปรุงด้านการโภชนาการและส่งเสริมการเกษตรแบบยั่งยืน
- ๓) สุขภาพ ที่ดี ... ทำให้แน่ใจถึงการมีสุขภาวะในการดำรงชีพและส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีในทุกช่วงอายุ
- ๔) การศึกษา ที่มีคุณภาพ ... ทำให้แน่ใจว่าให้การศึกษามีคุณภาพอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม และส่งเสริมโอกาสการเรียนรู้ตลอดชีพแก่ทุกๆ คน
- ๕) ความเท่าเทียมกันทางเพศ ... บรรลุถึงความเท่าเทียมกันทางเพศและส่งเสริมพลังของสตรีและเด็กหญิงทุกคน

- ๖) น้ำสะอาดและการสุขาภิบาล ... ทำให้มั่นใจว่าจะมีให้มีการจัดการน้ำและการสุขาภิบาลที่ยั่งยืนสำหรับทุกคน
- ๗) พลังงานที่ไม่มีวันหมดในราคาที่ซื้อได้ ... ทำให้มั่นใจว่าทุกคนจะสามารถเข้าถึงพลังงานที่มีราคาที่ซื้อได้ มั่นใจได้ ยั่งยืนและทันสมัย
- ๘) อาชีพและเศรษฐกิจที่ดี ... ส่งเสริมการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่อง ครอบคลุม และยั่งยืน ส่งเสริมศักยภาพการทำให้เกิดอาชีพและการจ้างงานอย่างถ้วนหน้าและเป็นธรรม และงานที่มีคุณค่าสำหรับทุกคน
- ๙) นวัตกรรมและโครงสร้างพื้นฐานที่ดี ... สร้างโครงสร้างพื้นฐานที่พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง ส่งเสริมการอุตสาหกรรมที่ยั่งยืนและทั่วถึง และสนับสนุนนวัตกรรม
- ๑๐) ลดความไม่เท่าเทียม ... ลดความไม่เท่าเทียมกันทั้งภายในและระหว่างประเทศ
- ๑๑) เมืองและชุมชนที่ยั่งยืน... ทำให้เมืองและการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์มีความปลอดภัย ทั่วถึง พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงและยั่งยืน
- ๑๒) การใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืนและรับผิดชอบ... ทำให้แน่ใจว่ามีการบริโภคและรูปแบบการผลิตที่ยั่งยืน
- ๑๓) การปฏิบัติการเกี่ยวกับสภาพภูมิอากาศ... ดำเนินการอย่างเร่งด่วนเพื่อต่อสู้กับการเปลี่ยนแปลงทางสภาพภูมิอากาศและผลกระทบของการเปลี่ยนแปลง
- ๑๔) การใช้ทรัพยากรในมหาสมุทรอย่างยั่งยืน ... รักษาและใช้ทรัพยากรในมหาสมุทร ทะเลและแหล่งทรัพยากรทางน้ำอื่นๆ เพื่อพัฒนาอย่างยั่งยืน
- ๑๕) การใช้ที่ดินอย่างยั่งยืน ... ปกป้อง บูรณะและส่งเสริมการใช้ระบบนิเวศวิทยาดินและจัดการทรัพยากรจากป่าอย่างยั่งยืน ต่อสู้กับการตัดไม้ทำลายป่าและหยุดยั้งความเสื่อมโทรมของดิน และการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ
- ๑๖) สันติและความยุติธรรม... ส่งเสริมสังคมที่มีความสงบสุข ไม่มีการแบ่งแยกเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ให้มีความยุติธรรมสำหรับทุกคนและสร้างสถาบันที่มีประสิทธิภาพ เป็นที่พึงของส่วนรวมและเป็นที่ยอมรับในทุกระดับ
- ๑๗) การร่วมมือกันเพื่อ การพัฒนาอย่างยั่งยืน ... เสริมสร้างวิธีการปฏิบัติให้เข้มแข็งและสร้างพลังความร่วมมือนานาชาติเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน

จากเป้าหมาย SDGs ประเทศไทยได้มีการนำมากำหนดแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี รายละเอียดดัง
แผนภาพที่ ๑

จากแผนภาพดังกล่าว องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จะต้องนำหลักการของแผนยุทธศาสตร์ชาติเป็น
กรอบในการจัดทำแผนต่างๆ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งนี้ต้องให้มีสอดคล้องกับสภาพพื้นที่ รวมทั้งจะต้องมีการ
และบูรณาการร่วมกันขององค์กรภาครัฐ และภาคประชาชนเพื่อให้เกิดเป็นพลังผลักดันร่วมไปสู่เป้าหมายที่
กำหนดไว้ต่อไป

๔.๑ วิชาการบริหารและข้าราชการยุคดิจิทัล : ผู้บรรยาย นายณรงค์ บุญโฮ ที่ปรึกษาการพัฒนาระบบ
ราชการ (กพร.) สรุปรายละเอียด ดังนี้

ระบบราชการและข้าราชการยุคดิจิทัล ถือเป็นการพัฒนาข้าราชการไทยกับการขับเคลื่อนสู่
ประเทศไทย ๔.๐ ซึ่งปัจจุบันถือเป็นวาระแห่งชาติที่รัฐบาลและทุกภาคส่วนต่างให้ความสำคัญ และ “ข้าราชการ”
ถือเป็นกลไกหลักในการขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ที่จะต้องเร่งปรับตัวให้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง และ
พัฒนาตนเองรวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาผู้อื่นให้มีขีดความสามารถเหมาะสมในการทำงานเพื่อให้
บรรลุเป้าหมายของการพัฒนาประเทศไทย ให้มีความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืนเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วด้วยหลัก
ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง อีกทั้งข้าราชการในยุคดิจิทัล จะต้องปรับมุมมอง เปลี่ยนทัศนคติและร่วมกันดำเนินงาน ดังนี้

- ๑) การส่งเสริมการทำงานที่สอดคล้องเชื่อมโยงเป็นบูรณาการและสร้างจิตสำนึกรับผิดชอบร่วมกัน
- ๒) การสร้างพันธมิตรและการส่งเสริมการทำงานแบบประชารัฐ
- ๓) การส่งเสริมให้เกิดนวัตกรรมและการคิดสร้างสรรค์
- ๔) การปรับเปลี่ยนภาครัฐเป็นรัฐบาลดิจิทัล โดยการพัฒนาตนเองให้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของ
เทคโนโลยีและสามารถนำเทคโนโลยีที่มีอยู่มาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

๔.๔ วิชาการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนฐานรากเพื่อรองรับการพัฒนาประเทศไทย ๔.๐ : ผู้บรรยาย สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สรุปรายละเอียด ดังนี้

ปัจจุบันประเทศไทยมีการพัฒนาประเทศตามกรอบยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ปรับเปลี่ยนทิศทางการขับเคลื่อนของประเทศ แนวคิดด้วยความคิดประเทศไทย ๔.๐ เพื่อผลักดันประเทศให้หลุดพ้นกับดัก ๓ กับดักที่กำลังเผชิญ คือ

- ๑) กับดักประเทศรายได้ปานกลาง (Middle Income Trap)
- ๒) กับดักความเหลื่อมล้ำ (Inequality Trap)
- ๓) กับดักความไม่สมดุลของการพัฒนา (Imbalance Trap)

ทั้งนี้ การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนที่เป็นฐานราก เพื่อรองรับการพัฒนาประเทศไทย ๔.๐ จะต้องปรับเปลี่ยนแนวทางการผลิตสินค้าและผลิตภัณฑ์ ดังนี้

- ๑) เปลี่ยนจากการผลิตสินค้าโภคภัณฑ์ไปสู่สินค้าเชิงนวัตกรรม
- ๒) เปลี่ยนจากการขับเคลื่อนประเทศด้วยภาคอุตสาหกรรมไปสู่การขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยี ความคิดสร้างสรรค์ และนวัตกรรม
- ๓) เปลี่ยนจากการเน้นภาคการผลิตสินค้า ไปสู่การเน้นภาคบริการมากขึ้น

อีกทั้งจะต้องเปลี่ยนผ่านทั้งระบบใน ๔ องค์ประกอบสำคัญ คือ

- ๑) เปลี่ยนจากการเกษตรแบบดั้งเดิมในปัจจุบัน (Traditional Farming) ไปสู่การเกษตรสมัยใหม่ ที่เน้นการบริหารจัดการและเทคโนโลยี (Smart Farming) โดยเกษตรกรต้องร่ำรวยขึ้น และเป็นเกษตรกรแบบเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneur)
- ๒) เปลี่ยนจาก Traditional SMEs หรือ SMEs ที่มีอยู่และรัฐต้องให้ความช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา ไปสู่การเป็น Smart Enterprises และ Start ups ที่มีศักยภาพสูง
- ๓) เปลี่ยนจาก Traditional Services ซึ่งมีการสร้างมูลค่าค่อนข้างต่ำไปสู่ High Value Services
- ๔) เปลี่ยนจากแรงงานทักษะต่ำไปสู่แรงงานที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และทักษะสูง

๔.๕ วิชาการพัฒนาทักษะชีวิตคนยุค ๔.๐ : ผู้บรรยาย ผศ.ดร.สุปรیتی ฤทธิรงค์ สรุปรายละเอียด ดังนี้

การพัฒนาของโลกและประเทศไทยได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว เนื่องจากการพัฒนาทางเทคโนโลยีในทุกด้าน ซึ่งเราได้อยู่ในยุคที่เทคโนโลยีสารสนเทศมีความสำคัญและรวดเร็ว และเริ่มมีการนำเครื่องจักร หุ่นยนต์ฯ มาอำนวยความสะดวก โดยที่ไม่ต้องพึ่งมนุษย์ ทำให้พฤติกรรมของมนุษย์ถูกปรับเปลี่ยนไปตามเงาของเทคโนโลยี ซึ่งตัวเราในฐานะผู้บริหารจะต้องมีการปรับเปลี่ยนคุณค่าในตัวของเราให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่มีประสิทธิภาพต่อไป

การนำประเทศไทยไปสู่ ๔.๐ โมเดล เป็นการขับเคลื่อนเศรษฐกิจประเทศไทยที่มุ่งปรับเปลี่ยนโครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่ “เศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม” (Value-Based Economy) เพื่อก้าวข้ามกับดักประเทศรายได้ปานกลาง ส่งผลให้คนต้องเปลี่ยนวิถีชีวิตตามบริบทที่เปลี่ยนแปลงไปตามนวัตกรรม หน่วยงานภาครัฐ และส่วนต่างๆ ต้องมีการปรับเปลี่ยนและสร้างทักษะใหม่ ซึ่งทักษะสำหรับผู้บริหารมี ๓ ทักษะ ๘ บุคลิกภาพ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

- ๑) Change Managing skill คือ ความสามารถในการบริหารการเปลี่ยนแปลงต่อสถานการณ์ที่กำลังเผชิญ
- ๒) Inspiring Action Skill คือ การจูงใจทีมงานให้มุ่งผลสัมฤทธิ์ในเป้าหมายที่ตั้งไว้ร่วมกัน
- ๓) Thinking Skill คือ วิธีการคิด ที่จะต้องมีวิธีการคิดที่เป็นระบบ

และ ๘ บุคลิกภาพ

- ๑) มีการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ตลอดเวลา
- ๒) นำสิ่งที่เรียนรู้ที่นั้นมาคิดริเริ่มให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งกับตนเองและองค์กร
- ๓) ร่วมสร้างวิสัยทัศน์หรือทิศทางในอนาคตขององค์กร โดยผ่านการมีส่วนร่วม
- ๔) สื่อสารถ่ายทอดวิสัยทัศน์ดังกล่าวไปยังบุคคลที่เกี่ยวข้องต่างๆ ผ่านการเล่าเรื่อง
- ๕) เมื่อเผชิญกับสถานการณ์ต่างๆ จะต้องกล้าที่จะตัดสินใจและกล้าที่จะเสี่ยงแม้ข้อมูลจะไม่ครบถ้วนและไม่ชัดเจน
- ๖) ในการทำงานนั้นจะต้องให้ความสำคัญกับความสำเร็จของงานที่ตัวผลลัพธ์มากกว่ากระบวนการ
- ๗) สามารถที่จะขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงผ่านการกระตุ้น จูงใจ ให้ทุกคนในองค์กรมุ่งผลลัพธ์ที่ต้องการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำงานภายใต้ความหลากหลายของคนในแต่ละช่วงอายุ
- ๘) ต้องมีวิธีการและกระบวนการในการคิดอย่างเป็นระบบเป็นพื้นฐาน

๔.๖ วิชาการพัฒนาชุมชน /เมือง อย่างยั่งยืน : ผู้บรรยาย ผศ.ดร. วิจิตรนุชบา มารมย์ สรุปรายละเอียดดังนี้

การตั้งถิ่นฐานและการเจริญเติบโตของชุมชนในประเทศไทยในช่วงหลายทศวรรษ ที่ผ่านมา หลังจากที่ได้เร่งพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พื้นที่ชุมชนชนบทได้มีการพัฒนาโดยปราศจากการวางแผนสู่ความเป็นชุมชนเมืองอย่างรวดเร็วและครอบคลุมพื้นที่ทั่วทั้งประเทศ ก่อให้เกิดการขยายตัวของชุมชนอย่างไร้ทิศทาง และเป็นการใช้ทรัพยากรอย่างไม่มีประสิทธิภาพ ป่าไม้ถูกบุกรุกเป็นพื้นที่เกษตรกรรม ป่าชายเลนถูกทำลายให้เป็นที่เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ พื้นที่เกษตรกรรมถูกใช้ตั้งถิ่นฐานเป็นพื้นที่ ชุมชนและโรงงานอุตสาหกรรมเพื่อการพัฒนาประเทศ ชุมชนชนบทเติบโตเป็นชุมชนเมือง เมืองเล็กเติบโตเป็นเมือง

ใหญ่ เมืองใหญ่กลายเป็นมหานคร อุตสาหกรรมปล่อยของเสีย ลงแม่น้ำ และอากาศเสียสู่อากาศ แหล่งน้ำ ถ้าคลองถูกใช้เป็นที่ปล่อยน้ำ เสียและทิ้งขยะ การตัดถนนใหญ่เพื่อเปิดพื้นที่ใหม่มาพัฒนาเมือง แต่ไม่มีการวางโครงข่ายและระบบถนนรองรับ ทำให้มีการก่อสร้างตึกแถวเป็นแนวยาวตามถนน และในที่สุดก็ปิดล้อมพื้นที่ด้านในทำให้เกิดปัญหาการจราจร และหาพื้นที่ตัดถนนสายรองและสายย่อยไม่ได้อีกเช่นเดิม การส่งเสริมการใช้รถยนต์โดยการก่อสร้างถนนและทางด่วนแทนการก่อสร้างระบบขนส่งมวลชน นอกจากจะไม่ช่วยแก้ปัญหาการจราจรแล้วยังปล่อยควันพิษออกสู่อากาศและเมือง โดยไม่จำกัด อากาศดีกลายเป็นอากาศเสีย การตั้งถิ่นฐานในชุมชนที่หนาแน่นขึ้น โดยปราศจาก การควบคุม เมืองที่ควรจะมีสวยงามจึงกลายเป็นเมืองแออัด ทั้งหมดนี้ส่งผลให้สภาพแวดล้อม ของชุมชนชนบทและชุมชนเมืองไม่เหมาะสม สำหรับการอยู่อาศัยและดำรงชีวิต การให้บริการ สาธารณะไม่เพียงพอ สิ้นเปลืองงบประมาณในการบริหารจัดการชุมชนไม่มีการวางแผน เพื่อการตั้งถิ่นฐานและการเติบโตล่วงหน้า ไม่ป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้น นำ ไปสู่การแก้ปัญหาที่ไม่รู้จบ และเป็นการพัฒนาเมืองที่ไม่ยั่งยืน

นอกจากนี้แล้วในปัจจุบันประเทศไทยยัง ได้ปรับเปลี่ยนรูปแบบการบริหารราชการ มีการถ่ายโอนอำนาจจากส่วนกลาง ไปสู่ส่วนท้องถิ่นมากขึ้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีภาระหน้าที่ในการบริหารจัดการด้วยตนเอง ทั้งการวางแผนพัฒนาชุมชนเมือง การจัดทำ งบประมาณและหางบประมาณมาพัฒนาชุมชนให้เป็นไปตามแผนที่วางไว้ อย่างไรก็ตาม หน่วยการปกครองท้องถิ่นเหล่านี้ก็มีข้อจำกัดทางด้านบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถที่จะมารับการถ่ายโอนภารกิจ โดยเฉพาะทางด้านกรวางแผนและผังเพื่อพัฒนาชุมชนของตนเอง ทำให้การวางแผนพัฒนาชุมชนไม่สอดคล้องกับการวางแผนในระดับเดียวกันและ ระดับที่สูงกว่า จึงนำไปสู่การไม่ป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นอย่างี่ควรจะเป็น และนำไปสู่ การแก้ปัญหาที่ไม่รู้จบอีกเช่นกัน

จากความสำคัญดังกล่าว ท้องถิ่นจะต้องมีการปรับกระบวนการพัฒนาพื้นที่ ตามภารกิจหน้าที่ของท้องถิ่นที่ได้รับจากส่วนกลาง ทั้งนี้ โดยตั้งอยู่บนปัจจัย ดังนี้

- ๑) เมืองที่มี(ลักษณะ)กายภาพ สิ่งแวดล้อม และระบบนิเวศที่ดีและยั่งยืน
- ๒) เมืองที่สามารถตอบสนองความจำเป็นพื้นฐาน มีระบบเศรษฐกิจที่หลากหลาย
- ๓) มีระบบสังคมที่ดี เอื้ออาทร ประชากรมีส่วนร่วม มีการระดมความคิด การประสานงาน การทำงานร่วมกัน
- ๔) ประชาชนมีสุขภาพดี มีระบบการให้บริการสุขภาพ
- ๕) มีมรดกทางวัฒนธรรม วิถีชีวิตที่ดี ชุมชนมีเอกลักษณ์

๔.๗) วิชาการจัดการศึกษาท้องถิ่นในทศวรรษหน้า : ผู้บรรยาย นาย ช โศภชัย คำแหง สรุปรายละเอียด ดังนี้

การจัดการศึกษาท้องถิ่น หมายถึง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทำหน้าที่จัดการศึกษาทั้ง

ตามอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกฎหมายสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น คือ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช ๒๕๕๐ และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหลักการจัดการศึกษา ดังนี้

- ๑) การจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องยึดหลักการศึกษาลดอคติชีวิตสำหรับประชาชน ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาและการพัฒนาสาระและกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง
- ๒) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพ มาตรฐาน ทัวถึง โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ไม่น้อยกว่า ๑๒ ปี ตามมาตรา ๔๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐
- ๓) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม หรือความบกพร่องทางการสื่อสารและการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาส ให้มีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ และจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษด้วยรูปแบบที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้น ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒
- ๔) การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข
- ๕) กระบวนการเรียนรู้ต้องมุ่งปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมืองการปกครองในระบบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รู้จักรักษาและส่งเสริมสิทธิ หน้าที่ เสรีภาพ ความเคารพกฎหมาย ความเสมอภาค และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมและของประเทศชาติ รวมทั้งส่งเสริม ศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรมของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และความรู้อันเป็นสากล ตลอดจนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีความสามารถในการประกอบอาชีพ รู้จักพึ่งตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ และเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง

ปัจจุบัน ทั่วโลกได้ประจักษ์ถึงการปฏิวัติด้านสารสนเทศและการสื่อสารที่ยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ เทคโนโลยีดิจิทัลช่วยให้เราเข้าถึงข้อมูลจำนวนมากได้ตลอดเวลา ทำให้เราสามารถติดต่อกับญาติมิตรได้ง่ายขึ้น และเปิดโอกาสใหม่ๆ ให้ทั้งเรื่องธุรกิจและการพักผ่อน ดิจิทัลเทคโนโลยีคงจะก้าวต่อไปอย่างไร้ขีดจำกัด การปฏิวัติด้านสารสนเทศนี้เข้าถึงนับพันล้านคนทั่วโลก และเชื่อมต่อกับคนเป็นวงกว้างขึ้นเรื่อยๆ อย่างไรก็ตาม ยังคงมีคนอีกมากที่ยังไม่ได้รับประโยชน์จากดิจิทัลเทคโนโลยีนี้ โลกนี้จึงยังมีทั้งคนที่มี และคนที่ไม่มีดิจิทัลเทคโนโลยีเลย ปัจจุบัน ประชากรโลกร้อยละ ๕๕ สามารถเข้าถึงสัญญาณดิจิทัลเหลืออีกร้อยละ ๕ ที่ยังไม่มีโอกาส ประชากรโลกร้อยละ ๗๓ มีมือถือใช้ในขณะที่อีกร้อยละ ๒๗ ยังไม่มีประชากรร้อยละ ๔๖ ซึ่งเป็นจำนวนเกือบจะครึ่งหนึ่งของประชากรโลกเข้าถึงอินเทอร์เน็ต แต่คนส่วนใหญ่ยังไม่ถึง และมีเพียงร้อยละ ๑๕ ของคนทั่วโลกเท่านั้นที่เข้าถึงเทคโนโลยีการสื่อสารผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ความเร็วสูง นอกจากนี้แล้ว ความแตกต่างในการเข้าถึงยังแบ่งได้หลายมิติ ทั้งตามเพศสภาพ ภูมิศาสตร์ อายุ รายได้ในแต่ละประเทศ

ผลกระทบจากดิจิทัลเทคโนโลยี ดังกล่าว ส่งผลโดยตรงต่อรายได้และความไม่เท่าเทียมกัน คือ ประชาชนที่ไม่สามารถเข้าถึงอินเทอร์เน็ตไม่มีโอกาสส่วนร่วมในการเปลี่ยนผ่านเข้าสู่ยุคดิจิทัล ความไม่เท่าเทียมกันทางอิเล็กทรอนิกส์สร้างความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ หากรัฐมีนโยบายที่ดี โดยเฉพาะในเรื่องการศึกษาและทักษะที่เข้มแข็ง ดิจิทัลเทคโนโลยีจะมีศักยภาพมากที่จะเพิ่มรายได้ของประชากร นอกจากนี้ การเปลี่ยนเข้าสู่งานที่ใช้ทักษะและเทคโนโลยีสูงจะช่วยลดช่องว่างของค่าจ้างในกลุ่มคนมีศึกษาที่กำลังเพิ่มขึ้นสูง ผู้หญิงก็มีโอกาสได้รับผลดีจากการเปลี่ยนผ่านการจ้างงานไปสู่งานที่ไม่ใช่ลักษณะงานประจำวัน และไม่ต้องใช้แรงงาน ซึ่งเห็นตัวอย่างได้จากประเทศไทย ในขณะเดียวกัน ประชาชนที่ไม่มีการศึกษาและทักษะในการใช้เทคโนโลยีในการทำงานก็ไม่สามารถได้รับประโยชน์อย่างเท่าเทียมกัน การผลิตในภาคอุตสาหกรรมเปลี่ยนเป็นระบบอัตโนมัติส่งผลให้มีตำแหน่งงานใหม่ๆ เกิดขึ้นในภาคส่วนที่ใช้เทคโนโลยีระดับสูง (จะจ้างงานคนที่ได้รับการศึกษาดี หรือระดับสูง) ในขณะที่ตำแหน่งงานในสายการผลิตจะลดจำนวนลง (งานที่มีรายได้น้อย และใช้แรงงานที่มีทักษะน้อย) ดังนั้น ไทยและประเทศอื่นๆ ควรสร้างระบบการศึกษาที่มีรากฐานให้นักเรียนพัฒนาทักษะการแก้ไขปัญหาอย่างเป็นระบบ อันจะทำให้พวกเขาได้รับประโยชน์จากงานที่ใช้เทคโนโลยีสูงในอนาคต

ทั้งนี้ ในส่วนของภาครัฐกับแนวคิดการใช้ประโยชน์จากโลกดิจิทัลเป็นเครื่องมือของการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นและสร้างความเข้มแข็งให้กับประชาชน รายละเอียด คือ

- ๑) การสร้างสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่ช่วยให้บริษัทสามารถติดต่อและแข่งขันกันอย่างสะดวก ในการนี้ต้องมีการลงทุนเครือข่ายหลักของระบบอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงเพื่อให้มั่นใจว่ามีความคุณภาพสูงและสามารถเข้าถึงได้ทั่วทั้งประเทศอย่างรวดเร็ว ในขณะเดียวกันกฎระเบียบที่มีประสิทธิภาพก็สามารถช่วยอำนวยความสะดวก หรือแม้กระทั่งส่งเสริม การสร้างพื้นที่การทำธุรกรรมการเงินเพื่อดำเนินงานธุรกิจและยังช่วยให้เกิดการแข่งขันเพื่อให้ค่าบริการในราคาถูกลง

- ๒) การช่วยให้คนงานได้มีทักษะโดยการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยี มิใช่การเปลี่ยนตัวบุคคล ตัวอย่างเช่น หลายประเทศสามารถจัดรวม โครงการคอมพิวเตอร์ไว้ในหลักสูตรตั้งแต่ระดับประถมศึกษา ซึ่งช่วยให้นักเรียน ได้พัฒนาทักษะการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ
- ๓) การเพิ่มความรับผิดชอบของหน่วยงานภาครัฐซึ่งจะได้รับประโยชน์อย่างมากในการนำเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องมาใช้เพื่อให้บริการประชาชนได้ดียิ่งขึ้น รวมถึงการรวมระบบอิเล็กทรอนิกส์ของหน่วยงานภาครัฐต่างๆ เข้าด้วยกันเพื่อการแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างสะดวก ซึ่งจะช่วยให้ประชาชนเข้าถึงบริการภาครัฐต่างๆ โดยใช้งานผ่านระบบเดียวกัน

ซึ่ง ความเป็นมาดังกล่าว หากภาครัฐมีการดำเนินการที่ช่วยระบบการศึกษา สภาพแวดล้อมทางธุรกิจ และ การบริการภาครัฐด้วยระบบดิจิทัลที่เป็นมิตรต่อผู้ใช้งานแล้ว อินเทอร์เน็ตและดิจิทัลเทคโนโลยีก็สามารถเป็นทั้งเครื่องมือสำหรับการเปลี่ยนแปลงในด้านบวกที่จะช่วยลดความยากจน แบ่งปัน โอกาส และความ มั่งคั่งให้กระจายทั่วถึงทั้งประเทศไทยต่อไป

๔.๕ วิชาท้องถิ่นกับโลกแห่งการพัฒนาสังหาริมทรัพย์ : ผู้บรรยาย นายพรนริศ ชวนไชยสิทธิ์ สรุปรายละเอียด ดังนี้

การพัฒนาเศรษฐกิจในท้องถิ่น (local economic development: LED) เป็น แนวคิดที่มีมานานแล้ว ในต่างประเทศ แต่แนวคิดนี้อาจยังไม่เป็นที่คุ้นเคยหรือ แพร่หลายมากนักในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไทย ถึงแม้จะมีการพัฒนาท้องถิ่น ในรูปแบบต่างๆ เกิดขึ้นก็ตาม ซึ่งภาครัฐต้องให้ความสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจ ในท้องถิ่น ซึ่งจะเป็นการช่วยเพิ่มรายได้ได้อย่างยั่งยืนให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในยุคปัจจุบันที่ต้องพึ่งพา ตนเองมากขึ้น

การพัฒนาเศรษฐกิจในท้องถิ่น (Local economic development: LED) เป็นแนวทางหนึ่งที่สำคัญ ในการ พัฒนาเศรษฐกิจและเพิ่มรายได้ให้แก่องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น ความสำเร็จของการพัฒนาเศรษฐกิจใน ท้องถิ่นต้องอาศัยปัจจัยสำคัญหลายประการ อาทิ ความ คิดริเริ่มสร้างสรรค์ของผู้นำท้องถิ่น ทรัพยากรบุคคลที่มี ความรู้ความสามารถ เงินทุน กฎหมายที่สนับสนุนหรือ เอื้ออำนวยต่อการพัฒนา ความสอดคล้องของนโยบาย การพัฒนาเศรษฐกิจในระดับประเทศและท้องถิ่น ตลอดจน โครงการและกิจกรรมต่างๆ เป็นต้น การพัฒนา เศรษฐกิจในท้องถิ่นขึ้นอยู่กับปัจจัย หลายประการ อาทิ ทรัพยากรธรรมชาติ แรงงาน เงินลงทุนเพื่อการพัฒนา องค์กรประกอบของอุตสาหกรรม ในท้องถิ่น ผู้ประกอบการ เทคโนโลยี การคมนาคมและ สื่อสาร ตลาดเป้าหมาย และศักยภาพของรัฐบาลท้องถิ่น การพัฒนาเศรษฐกิจในท้องถิ่นมีหลายวิธี เช่น การสร้าง บรรยากาศทางการ ลงทุนและดึงดูดการลงทุนของภาค ธุรกิจทั้งในและต่างประเทศ การส่งเสริมการขายตัว ของธุรกิจระดับต่าง ๆ โดยเฉพาะธุรกิจขนาดเล็กและ ขนาดกลาง การสนับสนุนการก่อตั้งธุรกิจใหม่ การพยายาม คงไว้ซึ่งการเป็นฐาน การลงทุน การลงทุนด้าน โครงสร้าง พื้นฐาน การฝึกอบรมและพัฒนาคุณภาพแรงงาน การกำหนดพื้นที่เฉพาะเพื่อ การพัฒนาเศรษฐกิจ ฯลฯ การพัฒนาเศรษฐกิจในท้องถิ่น ไม่มีสูตรตายตัว ขึ้นอยู่กับแต่ละชุมชนหรือท้องถิ่นว่ามี โอกาสหรือปัจจัยใดที่ต้องเร่งแก้ไขแล้วจึงเลือกวิธี uly และเครื่องมือที่เหมาะสมที่จะใช้พัฒนาเศรษฐกิจ ใน

ท้องถิ่นนั้นๆ ดังเช่น การลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและ ปรับปรุงบริการสาธารณะพื้นฐาน (Infrastructure investment and Public improvement) เช่น ระบบสาธารณูปโภค (น้ำประปา, ไฟฟ้า, และระบบ ระบายน้ำเสีย) ถนน ระบบสารสนเทศและการสื่อสาร อาคาร รวมถึง โครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นอื่น ๆ ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชนส่วนรวม ทั้งนี้การลงทุน และพัฒนาดังกล่าวมีเป้าหมายหลักเพื่อปรับปรุงสภาพแวดล้อมทางกายภาพของท้องถิ่นและดึงดูดการลงทุน ของภาคเอกชน กล่าวคือ การที่ภาครัฐลงทุนพัฒนา โครงสร้างพื้นฐานและบริการสาธารณะถือเป็นการช่วย ลดรายจ่ายให้ภาคเอกชนที่จะเข้ามาลงทุน ตลอดจน เป็นการส่งเสริมการจ้างงานในท้องถิ่น ในบางกรณีการ พัฒนาบริการสาธารณะพื้นฐานอาจรวมถึงการปรับ เปลี่ยนหรือออกกฎระเบียบเกี่ยวกับการกำหนดเขต เฉพาะ (Zoning) การวางแผนพัฒนาและใช้ที่ดิน และ การจัดผังเมืองของท้องถิ่นด้วย การออกกฎระเบียบ ควบคุมการจัดผังเมืองที่ชัดเจนสามารถช่วยป้องกัน ปัญหาต่าง ๆ ในอนาคตได้ อย่างไรก็ตาม การลงทุนด้าน โครงสร้างพื้นฐานและพัฒนาระบบบริการสาธารณะพื้นฐาน จำเป็นต้องใช้เงินเป็นจำนวนมากจึงมักต้องมีการกู้เงิน จากสถาบันการเงิน หรือการออกพันธบัตรเพื่อนำเงินมา ลงทุนและใช้จ่ายในโครงการต่อไป

๔.๑๐ วิชาการใช้ Application สำหรับนักบริหาร : ผู้บรรยาย นายพรนริช ชวนไชยสิทธิ์ สรุปรายละเอียด ดังนี้

ในปัจจุบัน หากทุกองค์การทำงานแล้วสนุก มีสภาพแวดล้อมการทำงานที่เป็นมิตรระหว่างเพื่อนร่วมทีม ทุกคนถนัดคนละด้าน แต่เมื่อผสานกันทำงานด้วยกันแล้วเกิดเป็นทีมเวิร์กที่ทรงพลัง จนในที่สุดสามารถทำงานเสร็จได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ด้วยประสิทธิผลสูงสุด ได้ ซึ่งทั้งนี้การทำงานแห่งอนาคตได้เตรียมตัวปฏิบัติตัวเองใหม่หมดจรด และที่เป็นแบบนี้ได้ก็เพราะสภาพแวดล้อมเปลี่ยนไปและที่สำคัญที่สุดคือ เทคโนโลยีที่เอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติโลกแห่งการทำงานนั่นเอง “เทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงการทำงาน” เนื่องจากปัจจุบันคนใช้อุปกรณ์เคลื่อนที่กันมากขึ้นและตลอดเวลา เมื่อชีวิตของคนรุ่นใหม่เข้าสู่ยุค Mobility ที่มีอุปกรณ์แก็ดเจ็ตต่อเนื้ดข้างกายตลอดเวลา พวกเขาจึง โหยหาที่จะให้หน้าจอเหล่านี้เป็นจอที่พร้อมสำหรับการทำงานด้วย ลองดูจากคนรอบๆ ตัวเราเอง ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ หัวหน้า อาจารย์ เพื่อนต่างก็ติดสมาร์ทโฟนและแท็บเล็ต ดังนั้นในระบบขององค์กรรุ่นใหม่ จึงที่เริ่มที่หาจุดสมดุลระหว่างแนวคิดที่ให้พนักงานเอาอุปกรณ์เคลื่อนที่ส่วนตัวมาใช้ในการทำงาน ได้ แต่ทั้งนี้หากผู้บริหารจะนำ Application ที่มีอยู่จำนวนมากในปัจจุบันมาใช้ในการปฏิบัติเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงานให้มีความรวดเร็วและประสิทธิภาพสูงสุด จำเป็นจะต้องมีมาตรการที่จะต้องรักษาความปลอดภัยข้อมูลขององค์กร ให้มีความปลอดภัยมากที่สุดต่อไป

๔.๑๑ วิชาวัฒนธรรมต่างชาติกับการทำงาน : ผู้บรรยาย ผศ.ดร.สุปริณี ฤทธิรงค์ สรุปรายละเอียด ดังนี้

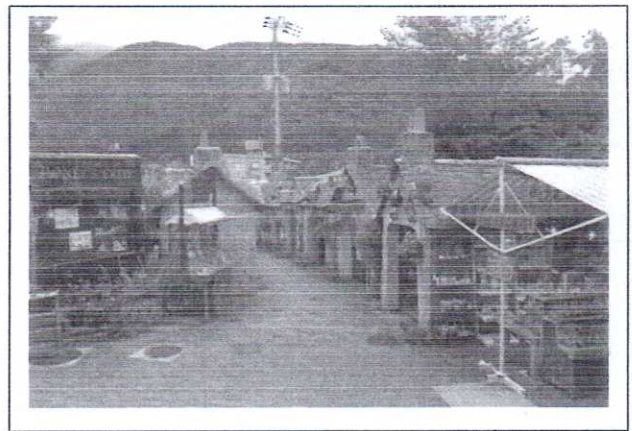
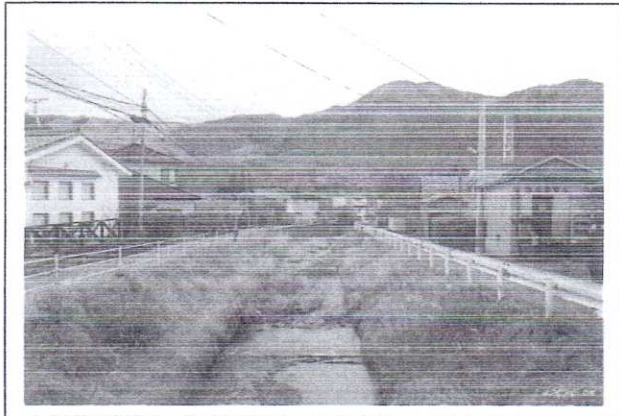
ในปัจจุบันเป็นยุคแห่งการเปิดกว้างด้านการทำงาน และภาษา มีบริษัทต่างประเทศที่เข้ามาทำธุรกิจในประเทศไทยจำนวนมากมาย รวมไปถึงมีคนไทยจำนวนมากที่ไปทำงานในต่างประเทศจำนวนมากเช่น เดียว เนื่องจากมีโอกาสนในการเติบโต มั่นคงและเป็นการเพิ่มศักยภาพในการทำงานของเราไปอีกขั้นหนึ่ง แต่ทั้งนี้องค์กรภาครัฐกับการทำงานกับชาวต่างชาตินั้นก็ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะมีความแตกต่างกันทางภาษา เชื้อชาติและ

วัฒนธรรม ที่ทำให้ต้องมีความระมัดระวังในการปฏิบัติงาน ดังนั้นภาครัฐจึงควรจะต้องมีการศึกษาบทบาทวัฒนธรรมต่างๆ ของชาตินั้นที่จะต้องปฏิบัติงานร่วมกัน ดังนี้ หากผู้บริหารจะต้องมีการเตรียมความพร้อมดังนี้

- ๑) ภาษา คือต้องเรียนรู้คำภาษาอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นภาษาทักทาย ภาษามือ จะต้องมีการศึกษา ค้นคว้า เรียนรู้ให้มากที่สุด อพยพข้อมูลข่าวสาร คำศัพท์ ประโยคต่างๆ ที่ต้องใช้ในการทำงาน การสื่อสาร เพื่อที่จะทำให้เรามีความพร้อมและพูดคุยกัน ได้อย่างตรงไปตรงมา และที่สำคัญ สื่อสารกันอย่างตรงจุด ไม่ผิดพลาด
- ๒) ตรงต่อเวลา คือชาวต่างชาตินั้นมีอุปนิสัยที่ตรงต่อเวลาเป็นอย่างมาก หากเวลาเป็นเวลาพักผ่อนก็จะพักผ่อนสบายเต็มที่ แต่ถ้าถึงเวลาทำงานก็จะตั้งใจสุดความสามารถ เพราะฉะนั้นผู้บริหารก็ต้องปรับตัวเรื่องของเวลาให้ตรงตามกำหนด เพื่อที่จะทำให้การทำงานเป็นไปอย่างเป้าหมายที่ตั้งไว้
- ๓) มีความรับผิดชอบ คือ การแสดงความจริงใจและจริงจังในการทำงานออกมาให้เต็มที่ มีความรับผิดชอบในส่วนของงานตัวเอง หากเราแสดงถึงความรับผิดชอบ กระตือรือร้น ก็จะทำให้งานที่ทำให้สมบูรณ์แบบก็จะช่วยให้ต่างชาติเห็นถึงความตั้งใจและการทำงานที่มีประสิทธิภาพของผู้บริหาร
- ๔) ความมั่นใจในการสื่อสาร คือ ทั้งนี้เนื่องจากคนไทยส่วนใหญ่นั้นมีอุปนิสัยที่ขี้อาย ไม่มีความมั่นใจและไม่กล้าที่จะแสดงออก เรียกได้ว่าถ้าหากเจอชาวต่างชาติก็จะขี้อายหรือไม่กล้าที่จะพูดคุยสื่อสาร เพราะฉะนั้นผู้บริหารต้องมั่นใจและบอกตัวเองไว้ว่าเราต้องการที่จะแสดงความคิดเห็น กล้าพูดในสิ่งที่ตนเองคิด ซึ่งจะเป็นการแสดงออกถึงศักยภาพที่มีอยู่ในตัวเรา ออกมา เสมือนเป็นการแสดงความจริงต่อชาวต่างชาตินั่นเอง

๕. การศึกษาดูงานและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นประเทศญี่ปุ่น

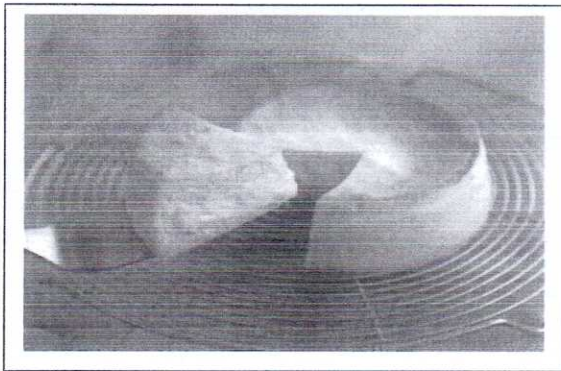
■ เมืองเบบงู – ยูฟูอิน (YUFUN VILLAGEX) เมืองต้นแบบหมู่บ้าน OTOP เมืองนางาซากิ
หมู่บ้านยูฟูอิน (湯布院) (YUFUN VILLAGEX) ตั้งอยู่ในหุบเขาริมแม่น้ำ ทางตอนใต้ของเกาะคิวชู เป็นส่วนหนึ่งของจังหวัด โออิตะ (Oita) มีขนาดพื้นที่ทั้งสิ้น ๕๐๑.๒๕ ตารางกิโลเมตร ซึ่งเป็นจังหวัดเล็กๆ เป็นหมู่บ้านชานนาที่ประสบความสำเร็จในการนำวิถีชุมชนและทรัพยากรท้องถิ่นมาต่อยอดจนกลายเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีผู้เดินทางมาเยือนปีละหลายล้านคน ด้วยบรรยากาศของหมู่บ้านเล็กๆ ท่ามกลางหุบเขา กับถนนคนเดินที่เรียงรายไปด้วยร้านค้าที่ตกแต่งน่ารักตลอดสองฝั่งถนน

สำหรับหมู่บ้านยูฟิน เป็นต้นกำเนิดของ OVOP ในประเทศญี่ปุ่น เกิดจากการที่คนในเมืองโออิตะละทิ้งถิ่นฐานออกไปหากินในเมืองใหญ่ เหลือคนเฒ่าคนแก่อยู่กับบ้าน ทำให้วิถีชีวิตของเมืองนี้ค่อยๆ ลดลงไปเรื่อยๆ ประกอบกับสินค้าหลักๆ ของเมืองก็มีราคาตกต่ำ ขายได้ไม่ค่อยคุ้มทุน ทางผู้ว่าการของเมืองจึงได้คิดหาทางแก้ปัญหาโดยการพัฒนาสินค้าในชุมชนขึ้นมา ซึ่งส่วนใหญ่ เป็นสินค้าเกษตร เนื่องจากเป็นชุมชนที่มีพื้นที่การเกษตรจำกัด และไม่มีอุตสาหกรรมหลัก อีกทั้งตั้งอยู่ห่างไกลจากเขตเมืองซึ่งเป็นศูนย์กลางของจังหวัด Oita สำหรับหมู่บ้าน โอยามานับเป็นต้นแบบของการพัฒนาชุมชนด้วยคนในชุมชนเอง รวมทั้งยังเป็นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้ริเริ่มสร้างสรรค์ ฟังพาตนเอง และพัฒนาสิ่งแวดล้อมด้วย ซึ่งการพัฒนาชุมชนของหมู่บ้าน โอยามานี้เป็นผลให้รัฐบาลยินยอมให้ดำเนินนโยบายที่แตกต่างกันในแต่ละท้องถิ่น เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของคนในชุมชน เพราะคนในชุมชนย่อมทราบถึงความต้องการที่แท้จริงของตนเองได้ดีกว่าคนภายนอก โดยมีแนวคิดพื้นฐาน หรือหลักปรัชญา OVOP มี ๓ ระดับการพัฒนา คือ

- ๑) คิดระดับโลก แต่ทำระดับท้องถิ่น หรือภูมิปัญญาท้องถิ่นสู่สากล (Local Yet Global) นั่นคือผลิตสินค้าที่คงกลิ่นสี และวัฒนธรรมท้องถิ่น ที่สามารถเข้าถึงรสนิยมของผู้บริโภคทั่วประเทศและทั่วโลก ยิ่งเป็นสินค้าที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นเฉพาะถิ่นมากเพียงไร ก็จะยิ่งมีชื่อไกลได้เพียงนั้น
- ๒) เป็นอิสระ ฟังพาตนเองและคิดอย่างสร้างสรรค์ (Self-reliance and Creativity) คือกิจกรรมต่างๆ ต้องมาจากความต้องการของคนในชุมชนโดยตรง

๓) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource Development) ซึ่งเป็นเป้าหมายสูงสุดของ OVOP แรงขับเคลื่อนที่แท้จริงของการพัฒนาภูมิภาค คือ "มนุษย์" ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมี ความกล้าทำทำภัย และมีวิสัยทัศน์กว้างไกล จึงจะสามารถเป็นผู้นำกระบวนการพัฒนาในแต่ละชุมชนได้ อันจะทำให้เศรษฐกิจของภูมิภาคพัฒนาไปได้อย่างอัตโนมัติและเป็นธรรมชาติ ดังนั้นคำว่า "ผลิตภัณฑ์" (หรือ product) มิได้หมายถึง "สินค้า"(หรือ goods) เท่านั้น แต่หมายถึงผลิตผลจากความสามารถของมนุษย์ ซึ่งสะท้อนถึงการสร้างทรัพยากรมนุษย์นั่นเอง

จากเป้าหมายจริงๆ ของการทำ OVOP ในประเทศญี่ปุ่น ไม่ได้อยู่ที่การใช้เรื่องธุรกิจเป็นตัวนำ แต่เป็นโครงการที่สร้างกิจกรรมให้เกิดการรวมตัวกันของคนในชุมชน โดยเฉพาะกลุ่มแม่บ้าน ที่จะสร้างสินค้าของชุมชนขึ้นมาเพื่อเป็นรายได้เสริม และใช้ผลิตผลเกษตรที่ตนเองมีเป็นวัตถุดิบหรือเป็นหลักในการดำเนินธุรกิจ เพื่อให้เกิดการพึ่งพาตนเองให้ได้

ดังนั้น คำว่า "ผลิตภัณฑ์" (หรือ product) มิได้หมายถึงตัวสินค้าเพียงอย่างเดียวแต่เป็นกระบวนการทางความคิด รวมถึง การบริการ การดูแลอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การรักษาภูมิปัญญา การท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรม ประเพณีการท่องเที่ยว ภูมิปัญญาท้องถิ่น การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เพื่อให้ กลายเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพ มีจุดเด่น จุด ขายที่รู้จักกันแพร่หลายไปทั่วประเทศและทั่วโลก และหมายรวมถึงผลิตผลจากความสามารถของ มนุษย์ ซึ่งสะท้อนถึงการสร้างทรัพยากรมนุษย์ นั่นเอง

ขณะที่เริ่มมีกระบวนการ OVOP ใน จังหวัดโออิตะ ประชากรในโออิตะ มีรายได้ต่อ หัวต่ำสุดในเกาะคิวชูและจังหวัดประสบปัญหา การอพยพของประชากรเพื่อหางานทำนอกพื้นที่ โดยเฉพาะคนรุ่นใหม่ เมื่อ OVOP หรือ "Oita brand" เริ่มเป็นที่รู้จักไปทั่วประเทศญี่ปุ่น ประชากรจึงหวนกลับคืนท้องถิ่นและมีรายได้ เพิ่มขึ้นจำนวนผลิตภัณฑ์ซึ่งขึ้นทะเบียนภายใต้ โครงการ OVOP ก็เพิ่มขึ้นจากเดิมเช่นเดียวกัน ปัจจุบันเฉพาะหมู่บ้าน โอยามา มีผลิตภัณฑ์กว่า ๑๐๐ ชนิด จนได้ชื่อว่า "One Village Hundred Products" ผลิตภัณฑ์ดังกล่าวมีตั้งแต่สินค้า เกษตรขั้นพื้นฐาน เช่น เห็ด ผัก เป็นต้น และ ผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป ได้แก่ขนมปัง ไข่กรอก สมุนไพรแปรรูป เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีร้านค้า ริบทาง Kanabara Garden ซึ่งเป็นสวนที่สวย สิบกว่าคนเดินไป ลังเย่ ริโกล โดยเฉพาะ

นักท่องเที่ยว และรับซื้อสินค้าชุมชนจากคนใน ชุมชนและชุมชนอื่น ๆ ร้านค้าริมทางนี้เป็นจุดที่ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ระหว่างผู้ซื้อและผู้ขายด้วย ๗ ปัจจุบันรูปแบบ OVOP ได้แพร่ขยาย ไปกว่า ๓,๐๐๐ ท้องถิ่น ทั่วประเทศญี่ปุ่น รวมทั้ง ประเทศต่าง ๆ ใน เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จีน ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย ไทย กัมพูชา และลาว รวมถึงมองโกเลีย และสหรัฐอเมริกา แม้ว่าวิธีการนำไปใช้ จะแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ แต่มีจุดประสงค์ของการนำไปใช้ คล้ายคลึงกัน คือ เพื่อกระตุ้น เศรษฐกิจระดับ ท้องถิ่น เพิ่มจิตสำนึกของคนในชุมชน พัฒนา คุณภาพของผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น และขยายโอกาส ทางการตลาดจนกระทั่งสามารถส่งออกได้ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นในช่วงที่เศรษฐกิจทั่วทั้งเอเชียอยู่ในช่วงขาขึ้น เช่นเดียวกับสถานะเศรษฐกิจสังคม ของประเทศญี่ปุ่นในขณะนั้นยกเว้นประเทศไทย กัมพูชา และลาว ที่นำไปปรับใช้ในช่วงหลังจาก ฟองสบู่แตก สภาพเศรษฐกิจในช่วงภายหลัง ฟองสบู่แตก (ปี พ.ศ. ๒๕๔๐) สิ่งที่ทำให้แต่ละ ประเทศยากที่จะเข้าถึงแก่นของการพัฒนาโดย ใช้รูปแบบ OVOP ก็คือ สภาพสังคมที่มีความ ลากหลายแตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่ ของ ประเทศกำลังพัฒนาในแถบอาเซียน รวมทั้ง สภาพเศรษฐกิจที่อ่อนแอและมีความจำกัดด้าน ทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งต่างจากช่วงที่ญี่ปุ่นมีการพัฒนาและปรับใช้รูปแบบ OVOP ซึ่งเป็นช่วงที่มี ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูง

จากการศึกษาฐาน หมู่บ้านยูฟุนอิน (湯布院) (YUFUN VILLAGEX) สามารถนำมาวิเคราะห์ ได้ว่าแนวคิดของภาครัฐในการความเป็นมาของโครงการหนึ่งตำบลหนึ่ง ผลิตภัณฑ์ (OTOP) ในไทย จากวิกฤตทางเศรษฐกิจในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งในขณะนั้นประเทศไทยต้องสูญเสีย เงินทุนสำรอง ไปไม่น้อยกว่าสามหมื่นล้านเหรียญสหรัฐให้กับกองทุนการเงินข้ามชาติ (Hedge Fund) ในช่วงเวลาสั้นๆส่งผลให้ไทย ต้องสูญเสียความมั่นคงทางเศรษฐกิจการเงิน ให้แก่ประเทศโลกที่หนึ่งอย่างหลีกเลี่ยง ไม่ได้ จนกระทั่งไทยต้องพึ่งพาเงินกู้จากกองทุนการเงิน ระหว่างประเทศ (IMF) เพื่อรักษาเสถียรภาพทาง เศรษฐกิจและการเงินของประเทศ

หลังจากวิกฤตการณ์ข้างต้น ทำให้ ไทยตระหนักรู้ ถึงการสะสมความมั่นคง และ ความมั่งคั่งผ่านการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ และตลาดหลักทรัพย์ ว่าเป็นสิ่งที่ไม่ยั่งยืน ความสามารถในการก้าวออกจากสถานะการพึ่งพา (Dependency) ดังกล่าวได้จึงต้องยึดถือแนวทางพึ่งตนเอง (Sufficiency) รวมถึงการ ดำรงและพัฒนาทรัพยากรต่างๆที่มีอยู่ใน ท้องถิ่น เพื่อสร้างความมั่งคั่งและการพัฒนา อย่างยั่งยืนจากพื้นฐาน โดยแท้จริง จากแนวคิดเกี่ยวกับแรงขับทางเศรษฐกิจข้างต้นทำให้ รัฐบาลของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีได้จัดทำโครงการหนึ่ง ตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์หรือ OTOP ที่เกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๔๔ โดยใช้ แนวคิดพื้นฐานมาจากโครงการ OVOP ของประเทศญี่ปุ่น และมีความ มุ่งหมายที่จะพัฒนาภายในชุมชนให้เข้มแข็ง โดยได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ ๕ ประการ คือ

- ๑) สร้างงานและเพิ่มรายได้ให้แก่ชุมชน
- ๒) เสริมสร้างการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น
- ๓) ส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์
- ๔) เสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่ชุมชน

๕) ส่งเสริมความคิดริเริ่มให้แก่ชุมชน

กล่าวได้ว่า โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ของไทยนั้นมีการริเริ่มในทางนโยบาย และมีการดำเนินการจากภาครัฐเป็นสำคัญ โดยโครงการ OTOP จึงลักษณะแบบ Top-Down ซึ่งต่างจาก OVOP ของญี่ปุ่นที่มีลักษณะแบบ Bottom-Up โดยเกิดจากการริเริ่มและดำเนินการของภายใน ท้องถิ่นเอง

ซึ่งเป็นการสะท้อนการพัฒนาท้องถิ่นในรูปแบบโครงการ OTOP ว่าจะสามารถพัฒนาชุมชน อย่างยั่งยืน ได้อย่างแท้จริงและทั่วถึงหรือไม่และ โครงการดังกล่าวจะยั่งยืนได้สักเพียงใด หากจะพิจารณาถึงการพัฒนาที่ยั่งยืนในชุมชนที่แท้จริง จะเกิดได้ นั้นจะต้องเกิดขึ้นมาจากรากฐาน ภายในของชุมชนแต่ละชุมชนเอง อันแตกต่างจากธรรมชาติการดำเนินการในโครงการ OTOP ของไทยอย่างสิ้นเชิง ซึ่งเป็นปัญหาที่สำคัญของโครงการ OTOP ก็คือการเข้ามาควบคุมและจัดการของภาครัฐ ที่มี อิทธิพลเหนือกว่าภาคประชาชน หากประเทศไทยจะมีการพัฒนาโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ของไทย OTOP ให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ หรือให้เหมือนต้นแบบมาจากกระบวนการ หนึ่งหมู่บ้าน หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OVOP) ของจังหวัดโออิตะ ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งถือว่า ประสบความสำเร็จอย่างมาก เพราะสามารถกระตุ้น สร้างพลังของชุมชน และ พัฒนาการผลิตท้องถิ่นด้วย มุมมองในระดับสากล แต่กรณีสินค้าโอท็อป แม้ว่ากว่า ๖ ปีที่ผ่านมา จะประสบความสำเร็จมาได้ระดับหนึ่ง แต่ก็ไม่สามารถ สร้างมาตรฐานในระดับใกล้เคียงกับ OVOP โออิตะ ในการวิเคราะห์ของผู้ศึกษาดูงาน ภาครัฐควรมี บทบาทในการกำหนดปัจจัย ดังนี้

- ๑) ปรับกระบวนการพัฒนาที่ไม่สอดคล้องกับปรัชญาของ OVOP ของประเทศญี่ปุ่น เพราะสินค้าโอท็อปเป็นการพัฒนา จากภายนอก และไม่ได้เกิดจากการคิด หรือริเริ่มของคนในชุมชน ทำให้การพัฒนาไป ผูกติดกับการสนับสนุนของภาครัฐเป็นหลัก
- ๒) ปรับปรุงพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ไม่แตกต่างและขาดเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น ขาดความคิดริเริ่มใช้วัตถุดิบท้องถิ่นน้อย หรือไม่ใช้เลย, ผลิตภัณฑ์ขาดเรื่องราวเพื่อ สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์, ขาดการตีความหมายที่ถูกต้องของคำว่า “ภูมิปัญญา ท้องถิ่น” การพัฒนาด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ ยังมีน้อย และภูมิปัญญาในด้าน การผลิตจำเป็นต้องได้รับการต่อยอดทางด้านความรู้และเทคโนโลยีและผลิตภัณฑ์ ต้องการการพัฒนาในรูปแบบให้เข้ากับสมัยนิยมต่อไป
- ๓) พัฒนาให้มีการพึ่งพาตนเอง และความ ริเริ่มยังมีน้อยมาก ส่วนใหญ่จะรอคอยการ ชี้นำและสนับสนุนของภาครัฐ
- ๔) พัฒนาผลประโยชน์ของสินค้าโอท็อป ที่ยังกระจุกตัวในกลุ่มชุมชนก้าวน้ำเท่านั้น ประกอบกับหน่วยงานท้องถิ่น ขาดข้อมูลเชิงลึก ด้านศักยภาพของชุมชน ทำให้ไม่สามารถวางแผนของแต่ละชุมชน ได้อย่างถูกต้อง ต้องเข้าใจ เข้าถึง และพัฒนา OTOP ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

■ เมืองคิตะคิวชู KITAKYUSHU ECO TOWN เมืองหลวงด้านสิ่งแวดล้อม เมืองฟูกูโอกะ

ความเป็นมาของการแก้ไขปัญหามลพิษสิ่งแวดล้อมแบบ MULTI-STAKEHOLDER

คิตะคิวชู (The City of Kitakyushu) เป็นเมืองเล็กๆ ติดอ่าว Dokai ตั้งอยู่ในจังหวัดฟูกูโอกะ (Fukuoka) บนเกาะคิวชูทางใต้ของญี่ปุ่น เมืองนี้มีอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ เช่น โรงงานเหล็กกล้า ปิโตรเคมี พลังงานไฟฟ้า ไอที ฯลฯ ตั้งอยู่จำนวนมาก เพราะใกล้แหล่งวัตถุดิบถ่านหิน และทำเลที่ดีติดทะเลและมีท่าเรือน้ำลึก เหมาะสำหรับส่งออกสินค้าไปยังประเทศบ้านที่เมืองนี้อยู่ในแถบทะเลเหลือง (Pan-Yellow Sea Economic Zone) เนื่องจากรัฐบาลญี่ปุ่น ได้กำหนดยุทธศาสตร์ให้เมืองคิตะคิวชูเป็นเมืองอุตสาหกรรม เริ่มต้นครั้งแรกเมื่อ ๑๐๐ ปีที่แล้ว โดยรัฐบาลสร้างโรงงานเหล็กกล้า Yawata Steel Works ขึ้นในปี ๒๔๔๔ เพื่อเป็นโรงเหล็กต้นน้ำ ที่ก่อให้เกิดอุตสาหกรรมอื่นๆ ทั้งต้นน้ำ กลางน้ำและปลายน้ำอื่นๆ ตามมา จนกระทั่งทำให้เมืองคิตะคิวชูกลายเป็นเมืองนิคมอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ๑ ใน ๔ แห่งของประเทศญี่ปุ่นระหว่างปี ๒๕๐๓-๒๕๑๓ ทำให้เมืองคิตะคิวชูได้รับมลพิษรุนแรงที่เต็มไปด้วยสารพิษที่กัดกร่อนสุขภาพของชาวเมืองคิตะคิวชู และทำลายสิ่งมีชีวิตในทะเล อ่าว Dokai ให้กลายเป็น “Sea of the Death”

จากความเป็นมาดังกล่าว สร้างปรากฏว่า คนกลุ่มแรกที่ตื่นตัวตระหนักรู้ถึงภัยใกล้ตัว คือ “กลุ่มแม่บ้านคิตะคิวชู” ซึ่งทนไม่ได้ที่จะเห็นชีวิตลูกหลานตกอยู่ในอันตรายจากมลพิษทางอากาศและน้ำเสีย และบ้านช่องปกคลุมด้วยฝุ่นสกปรกเกาะหนา ที่ตกจากปล่อง โรงงานสูงเดือนละ ๗๐-๘๐ ต้นต่อหนึ่งตารางกิโลเมตร ยิ่งกว่านั้นมลพิษอุตสาหกรรมในช่วงปี ๒๕๐๓-๒๕๑๓ ก่อให้เกิด โรคร้ายต่างๆ เช่นเดียวกับที่เมืองอุตสาหกรรมอื่นๆ ของญี่ปุ่น เช่น โรค Itai-itai ที่จังหวัดโตยามะ, โรค Minamata ที่เกิดจากสารปรอทที่จังหวัด Kumamoto, โรค Kawasaki Asthma เป็น โรคภูมิแพ้รุนแรง, โรค Yokkaichi Asthma ซึ่งเกิดในเมือง Yokkaichi ที่ตั้งเมืองรถยนต์โตโยต้า ฯลฯ กลุ่มพลังแม่บ้านคิตะคิวชู จึงรวมตัวเดินขบวนอย่างเข้มแข็ง โดยมีแนวร่วมคือสื่อมวลชนและนักวิชาการที่ให้ความรู้ จนจุดประกายให้ชาวเมืองตื่นตัวรับรู้ปัญหา มลพิษสิ่งแวดล้อมที่เผชิญอยู่ และกดดันให้เทศบาลเมืองคิตะคิวชูทำหน้าที่ตรวจสอบโรงงานให้ยอมรับและแก้ไขปัญหাসำเร็จ ซึ่งกลายเป็นที่มาของโมเดลการแก้ปัญหามลพิษสิ่งแวดล้อมแบบ “Multi-Stakeholder” ครั้งแรก ที่ทุกภาคส่วนที่มีส่วนได้ส่วนเสียกับพื้นที่มลพิษร่วมกันคิดแก้ไขปัญหาคววม Total Emissions อย่างจริงจังและต่อเนื่อง โดยเริ่มต้นทำข้อตกลงระหว่างเมืองคิตะคิวชูกับภาคโรงงานเอกชน ถือเป็นสัญญาสุภาพบุรุษที่ให้อำนาจเทศบาลเมืองมีอำนาจควบคุมและให้แรงจูงใจแก่ธุรกิจเอกชนที่ลงทุนแก้ไขปัญหามลพิษด้วยภาษี (ปัจจุบันที่ญี่ปุ่นมีการเซ็นสัญญาลักษณะนี้ประมาณ ๔๐,๐๐๐ ฉบับ)

เนื้อหาของข้อตกลงระหว่างคิตะคิวชูกับโรงงานเน้นเรื่องหลักคือ มลพิษทางอากาศ (Air Pollutions) ถ้าค่ามลพิษสูงขึ้น โรงงานจะต้องลดเวลาทำการลง หรือหยุดกระบวนการผลิตบางส่วนที่ก่อให้เกิดมลพิษ หรือถ้าเกิดเหตุฉุกเฉิน จะต้องมีการแก้ไขและรายงานเหตุทันทีโดยไม่ต้องรอชาวบ้านถาม ที่สำคัญในยุคนี้ใช้ถ่านหินเป็นเชื้อเพลิง ก็จะต้องมีรายงานการใช้เชื้อเพลิงเพื่อควบคุมสาร Sulfur Dioxide ที่ก่อให้เกิดภูมิแพ้ ถ้าสูง

มากก็ต้องให้โรงงานเปลี่ยนเชื้อเพลิงและพัฒนากระบวนการผลิต รวมทั้งเรื่องประหยัดพลังงาน ญี่ปุ่นถือเป็นประเทศที่ใช้พลังงานได้อย่างมีประสิทธิภาพดีที่สุดในโลก ส่วนการแก้ไขมลพิษน้ำเสีย ในปี ๒๕๑๗ มีการนำเรือไปขูดลอกตะกอนจากอ่าว Dokai ขึ้นมาต่อเนื่องถึงสามปี วัคน้ำหนักตะกอนที่ขูดได้ถึง ๓๐๐,๐๐๐ ตัน โดยค่าใช้จ่ายในการจัดการมลพิษส่วนนี้ ทางโรงงานอุตสาหกรรมเป็นผู้จ่าย ๗๐% ส่วนตะกอนที่ลอกได้ก็นำไปฝังกลบ (Landfill) เป็นพื้นที่ใหม่ของเมือง นอกจากนี้ทางเมืองคิตะคิวชูก็เริ่มวางระบบที่รับน้ำเสียและบำบัดน้ำเสีย ทั้งของชุมชนและอุตสาหกรรม ไปพร้อมกัน ทำให้ตัวเลขค่าความสกปรกที่ต้องใช้ออกซิเจนไปย่อยสลายสารพิษ จนกระทั่งทุกอย่างดีขึ้น มลพิษน้อยลงและทำให้ได้ศึกษาว่าค่ามาตรฐานที่รัฐบาลกลางกำหนดไว้เสียอีก

ซึ่งการแก้วิกฤติแบบ Multi Stakeholder ที่ทุกภาคส่วนผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในท้องถิ่นนั้นร่วมกันประสบความสำเร็จ เพราะ โครงสร้างการกระจายอำนาจสู่ “องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น” เทศบาลเมืองคิตะคิวชู สามารถบริหารด้วยตัวเอง โดยออกกฎหมายควบคุมมลพิษที่กระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งถือเป็นกฎหมายที่ทันสมัยมากยุคนั้น ก่อนที่รัฐบาลกลางจะเข้ามาสนับสนุน นอกจากนี้ โครงสร้างภาษีที่เก็บจากภาคธุรกิจเอกชนญี่ปุ่น ๔๐% เงินภาษีนี้อาจจะเข้าคลังส่วนกลาง ๓๐% ส่วนที่เหลืออีก ๓๐% จะให้ท้องถิ่นบริหารงบประมาณตัวเอง ได้และมีอำนาจตัดสินใจให้สิทธิประโยชน์ด้านภาษี เพื่อจูงใจอุตสาหกรรมสะอาดเข้าไปลงทุนในพื้นที่ของตนเอง วิธีการแก้ปัญหาของเทศบาลเมืองคิตะคิวชู คือตัดสินใจไม่ปิดโรงงานต้นเหตุ เพราะถ้าปิดแล้ว ภาระแก้ปัญหาหนักจะตกกับรัฐอย่างเดียว จึงใช้วิธีประคองให้โรงงานยังดำเนินการต่อไปได้ และนำรายได้มาจัดการแก้ปัญหา มลพิษที่ตัวเองก่อไว้ให้ลุล่วง ด้วยองค์ความรู้จัดการปัญหาที่เกิดจากการวิจัยพัฒนาเทคโนโลยีสะอาดเข้ามาใช้ และพัฒนาพลังงานที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ (Renewable Energy) ด้วย

แม้ว่าในวันนี้เมืองคิตะคิวชูจะประสบความสำเร็จเรื่องควบคุมมลพิษทางอากาศและน้ำที่เป็นปัญหาในอดีตได้แล้ว แต่ปัญหายุคปัจจุบันคือ “ขยะล้นโลก” ไม่มีที่ฝังกลบจนต้องเอาไปถมทะเล ขณะที่ค่าถมทะเลก็แพงมาก ถือเป็นปัญหาห้วงร่วมของทุกเมืองในโลก นี่คือการมาของ Eco-Town ของเมืองคิตะคิวชู ที่สามารถแก้ปัญหาจัดการขยะนี้ได้เป็นอย่างดีและเป็นรูปธรรมและกลายเป็น “เมืองต้นแบบอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ” (Eco-Town Model) แห่งแรกจากในจำนวน ๒๖ เมืองที่ได้รับฉันทามติจากรัฐบาลกลางของประเทศญี่ปุ่นตั้งแต่ปี ๒๕๕๑ ที่มีแผนปฏิบัติการนำของเสียจากอุตสาหกรรมมาใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตอุตสาหกรรมอื่นๆ โดยมีเป้าหมายเพื่อลดอัตราการปล่อยของเสียจากโรงงานเป็น Zero Emission

ปัจจุบันเมืองคิตะคิวชูก้าวพ้นจากเรื่องขยะพิษ ไปสู่ positioning ตัวเองใหม่ ว่าเป็นเมือง Green Frontier City แห่งเอเชีย โดยดำเนิน โครงการบุกเบิกเศรษฐกิจสังคมที่สะอาดมีระดับคาร์บอนต่ำ หรือที่เรียกว่า Low Carbon Society และ Sustainable Development Society ที่มีบทบาทในการกำหนดมาตรการใหม่ด้านเศรษฐกิจการค้าโลกที่เปลี่ยนแปลงกระบวนการทัศน์ใหม่ของต้นทุนธุรกิจกับสิ่งแวดล้อม ที่ประสบความสำเร็จและเป็นต้นแบบการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมในเชิงนิเวศที่เป็นต้นแบบให้กับการพัฒนาและแก้ไขสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพต่อไป

จากการศึกษาดูงาน สามารถนำมาวิเคราะห์ ได้ว่า

- ๑) ภาครัฐของประเทศไทย ควรพัฒนาแนวคิดการบริหารงานในระดับกระทรวงของเมืองคิตะคิวชู มาพัฒนาให้เป็นรูปธรรม ในลักษณะประเทศญี่ปุ่น ดำเนินการ คือเมืองคิตะคิวชูได้รับงบประมาณสนับสนุนเต็มที่จากรัฐบาลกลาง ภายใต้การบริหารงานของสองกระทรวงคือ กระทรวงเศรษฐกิจ การค้าและอุตสาหกรรม (METI) และกระทรวงสิ่งแวดล้อม (MOEJ) รับผิดชอบส่วนสิ่งก่อสร้าง และเครื่องจักรจะได้รับงบประมาณเหลือครึ่งหนึ่งหรือหนึ่งในสามจากรัฐบาลกลาง โดยตั้งแต่ปี ๒๕๓๗ งบประมาณเพื่อ Eco-Town ทั้ง ๒๖ แห่งใช้ไปแล้วประมาณ ๑๗,๐๐๐ ล้านบาท หลักเกณฑ์ของเมือง Eco-Town คือ หนึ่ง-มีนวัตกรรมของโรงงานรีไซเคิลที่วางแผนอย่างดี ได้รับความร่วมมือจากชุมชน ชาวบ้าน NGO นักวิชาการ และโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ สอง-กิจการรีไซเคิล มีผลกำไรและอยู่ได้ด้วยตัวเอง สาม-การดำเนินการต้องเป็นไปตามกฎหมายเฉพาะของเมืองนั้นๆ และสี่-ต้องสร้างสังคมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม คือต้องนำหลัก ๓R-Reduce, Reuse, Recycle (ลดการใช้ของลง, การใช้ซ้ำ, การแปรรูปกลับมาใช้ใหม่)
- ๒) จากการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีขั้นพื้นฐาน เช่น เทคโนโลยีกำจัดไดออกซิน
- ๓) การวิจัยเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติ เช่น การหมักเศษอาหาร การรีไซเคิลพลาสติก การลดคาร์บอนไดออกไซด์ การบำบัดน้ำ การบำบัดดิน
- ๔) ทำเป็นธุรกิจอุตสาหกรรมด้านสิ่งแวดล้อม

*****

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม กองคลัง โทร. ๐๓๔-๙๖๐๘๑๘
ที่ นฐ.๕๑๐๐๔/ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๖๑
เรื่อง โครงการฝึกอบรมบุคลากรท้องถิ่น ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๑ หลักสูตร เจ้าพนักงาน
การเงินและบัญชี รุ่นที่ ๕๘

เรียน นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม

ตามที่ได้อนุมัติให้ข้าพเจ้า นางมลธิรา รอดรักษาทรัพย์ ตำแหน่ง เจ้าพนักงาน
การเงินและบัญชี ระดับชำนาญงาน เข้าร่วมโครงการฝึกอบรมบุคลากรท้องถิ่น ประจำปีงบประมาณ
พ.ศ.๒๕๖๑ หลักสูตร เจ้าพนักงานการเงินและบัญชี รุ่นที่ ๕๘ ระหว่างวันที่ ๑๘ มิถุนายน - ๒
กรกฎาคม ๒๕๖๑ ณ โรงเรียนข้าราชการส่วนท้องถิ่น วิทยาลัยการปกครอง อำเภอ รัษฎบุรี
จังหวัดปทุมธานี เพื่อสร้างความรู้ ความชำนาญ มีความเชี่ยวชาญในหลักวิชาพื้นฐาน เข้าใจใน
เทคนิคการบริหารงานสมัยใหม่ วางตัวเป็นกลาง ยึดมั่นในอุดมการณ์ สามารถที่จะวินิจฉัยและ
ตัดสินใจปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องในการปฏิบัติหน้าที่ตามภารกิจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
ให้ตอบสนองต่อความต้องการของประชาชน การฝึกอบรมได้ดำเนินการตามวันเวลาดังนี้

วันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๖๑ ข้าราชการที่ประสงค์เข้ารับการฝึกอบรมและได้
ลงทะเบียนไว้แล้ว ทุกจังหวัด รายงานตัวเพื่อรับเอกสารในการฝึกอบรม พร้อมเข้ารับฟังการแนะนำ
ชี้แจง ระเบียบ วินัย การประพฤติ ปฏิบัติตน ในขณะที่เข้ารับการฝึกอบรม ณ สถาบันพัฒนาบุคลากร
ท้องถิ่น กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

วันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๑ เข้ารับฟังการบรรยายจากวิทยากร อ.สมชาย ประภาสะโนบล
ในหัวข้อเรื่อง ศิลปะการพูดและการพัฒนาบุคลิกภาพในโอกาสต่าง ๆ และ อ.ชัยรัตน์ บุปผาเจริญ
เรื่อง การปฏิบัติราชการตามหลักการทรงงาน

วันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๑ ช่วงเช้าเป็นการพัฒนาสุขภาพออกกำลังกายและ
กิจกรรมนันทนาการ จากนั้นรับฟังการบรรยายจาก อ.กิตติกานต์ รุ่งรอบดี เรื่องสวัสดิการและ
ผลประโยชน์ตอบแทนอื่น ช่วงบ่าย รับฟังการบรรยายจาก ดร.ปวิช เฉลิมวัฒน์ เรื่อง รัฐบาลดิจิทัล
สู่ประเทศไทย ๔.๐ จากนั้น เป็นการทดสอบ Pre-test ศูนย์บริการข้อมูลการฝึกอบรม

วันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๑ ช่วงเช้าเป็นการพัฒนาสุขภาพออกกำลังกายและ
กิจกรรมนันทนาการ จากนั้นรับฟังการบรรยายจาก อ.บุญช่วย แสงตะวัน เรื่อง เทคนิคการ
ปฏิบัติงานสารบรรณ ช่วงบ่าย รับฟังการบรรยายจาก อ.บุญช่วย เสถียรธรรภาพ เรื่องการจด
ทะเบียนพาณิชย์ จากนั้น ก็มีการเลือกตั้งคณะกรรมการนักศึกษา

วันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๖๑ ช่วงเช้าเป็นการพัฒนาสุขภาพออกกำลังกายและ
กิจกรรมนันทนาการ รับฟังการบรรยายจาก รองสมนึก ปิ่นถาวรรักษ์ เรื่อง โครงสร้างอำนาจหน้าที่
ของ อปท. ตามกฎหมายจัดตั้ง และช่วงบ่าย รับฟังการบรรยายจาก อ.ธาดา ธนสุริยะสกุล
เรื่อง เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการปฏิบัติงาน

วันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๑ ช่วงเช้าเป็นการพัฒนาสุขภาพออกกำลังกายและ
กิจกรรมนันทนาการ รับฟังการบรรยายจาก อ.พีรพงศ์ ทองคำ เรื่อง หลักการและแนวทางปฏิบัติ
ตามกฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองและความรับผิดชอบและข้อมูลข่าวสารราชการ
พ.ศ. ๒๕๔๒ และช่วงบ่าย รับฟังการบรรยายจาก อ.จิรพัฒน์ น้อยเพ็ง เรื่อง การบริหารงานบุคคล
ของ อปท.

วันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๖๑ รับฟังการบรรยายจาก อ.นิยม วิทเคหิเร เรื่อง ความรู้
เกี่ยวกับบำเหน็จบำนาญของข้าราชการ อปท. และช่วงบ่ายรับฟังการบรรยายจาก อ.จุมพล สุทรวินิจพันธ์
เรื่อง นโยบายการคลังท้องถิ่นและการพัฒนารายได้ท้องถิ่น

วันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๑ ให้นักศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากด้วยตัวเองเพื่อจัดทำ
รายงาน

วันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๑ ช่วงเช้าเป็นการพัฒนาสุขภาพออกกำลังกายและ
กิจกรรมนันทนาการ รับฟังการบรรยายจาก พล.อ.ต.นพ.บุญเลิศ จุลเกียรติ เรื่อง คุณธรรมและ
จริยธรรมในการปฏิบัติงาน ช่วงบ่าย รับฟังการบรรยายจาก อ.ฐปนรนต์ อ่ำพุทธา เรื่อง หลักเกณฑ์
การคำนวณราคากลางของทางราชการ และช่วงบ่ายรับฟังการบรรยายจาก อ.จุมพล สุทรวินิจพันธ์
เรื่อง การวิเคราะห์สถานการณ์การเงินและการคลังของ อปท.

วันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๖๑ ช่วงเช้าเป็นการพัฒนาสุขภาพออกกำลังกายและ
กิจกรรมนันทนาการ รับฟังการบรรยายจาก อ.ถวัลย์ชัย ถึงถิ่น เรื่อง เทคนิคการใช้แผนที่ภาษีและ
ทะเบียนทรัพย์สิน ช่วงบ่าย ฟังการบรรยายจาก อ.จุฑาพร ละออขวัญ เรื่อง การจัดเก็บรายได้ด้วย
ระบบคอมพิวเตอร์

วันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๖๑ ช่วงเช้าเป็นการพัฒนาสุขภาพออกกำลังกายและ
กิจกรรมนันทนาการ รับฟังการบรรยายจาก อ.ชฎารัตน์ ภูศล เรื่อง สัมมนาการจัดทำบัญชีและ
รายงานทางการเงินของ อปท. ช่วงบ่ายรับฟังการบรรยายจาก อ.ชฎารัตน์ ภูศล เรื่อง สัมมนาการ
จัดทำบัญชีและรายงานทางการเงินของ อปท.

วันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๖๑ ช่วงเช้าเป็นการพัฒนาสุขภาพออกกำลังกายและ
กิจกรรมนันทนาการ รับฟังการบรรยายจาก อ.พรสวรรค์ ศรีสุพรรณ เรื่อง สัมมนาแนวทาง
ตรวจสอบบัญชีและพัสดุ ช่วงบ่ายศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเอง และทำรายงาน

วันที่ ๒๙ - ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๑ ศึกษาดูงานนอกสถานที่ เทศบาลตำบลปากแพรก
และเทศบาลตำบลหนองขาว อ.ท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี ศูนย์สมุนไพรมะราช จังหวัดกาญจนบุรี

วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเองเพื่อทำรายงาน

วันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ช่วงเช้าเป็นการพัฒนาสุขภาพออกกำลังกายและ
กิจกรรมนันทนาการ รับฟังการบรรยายจาก อ. เอ็นดู โชติกุล เรื่อง ระเบียบการเบิกจ่าย
งบประมาณของ อปท. ทั้งรอบเช้าและรอบบ่าย จากนั้นเป็นกิจกรรมนักศึกษาค้นคว้าอิสระ

วันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ช่วงเช้าเป็นการพัฒนาสุขภาพออกกำลังกายและ
กิจกรรมนันทนาการ รับฟังการบรรยายจาก อ.ศลิษา การดี เรื่อง กลยุทธ์การปฏิบัติตามระเบียบ
พัสดุของ อปท. ช่วงบ่ายเป็นการทดสอบ Post – Test

วันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ช่วงเช้าเป็นการพัฒนาสุขภาพออกกำลังกายและ
กิจกรรมนันทนาการ รับฟังการบรรยายจาก อ.สุภาพ ศิริ เรื่อง กฎหมายการป้องกันและปราบปราม
การทุจริตคอร์รัปชันในวงราชการ ช่วงบ่ายรับฟังการบรรยายจาก อ.จุมพล สมุทรวิจิพันธ์ เรื่อง การจัดทำ
งบประมาณแบบใหม่ จากนั้นเป็นกิจกรรมแข่งขันกีฬาระหว่างผู้เข้ารับการอบรมเจ้าพนักงาน
การเงินและบัญชีรุ่นที่ ๕๘ โดยแบ่งออกเป็นสองทีมแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอล

วันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ช่วงเช้าเป็นการพัฒนาสุขภาพออกกำลังกายและรับฟัง
การบรรยายจาก อ.สมศักดิ์ เอกปรีชากุล เรื่อง สัมมนาการบริหารงานพัสดุเพื่อความโปร่งใสและมี
ประสิทธิภาพกับข้อสังเกตของ สตง. ช่วงบ่าย รับฟังคำบรรยายจาก อ.อริยธรรดา เทวิน
เรื่อง การควบคุมภายในและการบริหารความเสี่ยง จากนั้นให้นักศึกษาแบ่งกลุ่มจัดทำรายงาน
ตามหัวข้อที่กำหนด แล้วออกไปบรรยายหน้าห้องเรียน

วันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๑ กิจกรรมนักศึกษา และปัจฉิมนิเทศ รับฟังการให้โอวาท
จากนาย ช โขชัย คำแหง ผู้อำนวยการสถาบันพัฒนาบุคลากรท้องถิ่น และรับประกาศนียบัตร
ผู้สำเร็จการศึกษาอบรม

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

(นางมลธิรา รอดรักษาทรัพย์)

เจ้าพนักงานการเงินและบัญชีชำนาญงาน

(นายเทียมจิตร นิ่งทองคำ)

รองปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม
๑๖ ก.ค. ๒๕๖๑

ทราบ

(นางเสาวณีย์ นิ่มนง)

ผู้อำนวยการกองคลัง

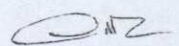
๑๓ ก.ค. ๒๕๖๑

(นายอนุสรณ์ บุญทวี)

ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด นครปฐม

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม

๑๖ ก.ค. ๒๕๖๑

นายอนุสรณ์ บุญทวี

๐.15๗ ฐาน ๖๐๖๖๖

ตารางอบรมหลักสูตร จพง.กง.บช. รุ่นที่ ๕๘
 ณ สบ.พด. (โรงเรียนข้าราชการส่วนท้องถิ่น คลองทก) ต.รังสิต อ.ธัญบุรี จ.ปทุมธานี
 ระหว่างวันที่ ๑๘ มิ.ย.- ๖ ก.ค.๖๑

087 075 6624

Gamma 20
 โทราท 10
 รอดาน 30
 ดักแด้ 30

สัปดาห์ที่ ๑

วัน	เวลา	๐๕.๓๐-๐๗.๐๐ น.	๐๙.๐๐-๑๒.๐๐ น.	๑๓.๐๐-๑๖.๐๐ น.	๑๖.๐๐-๑๙.๐๐ น.	๒๐.๐๐-๒๑.๐๐ น.
วันอาทิตย์	๑๗ มิ.ย.๖๑	-	-	ลงทะเบียน	-	-
วันจันทร์	๑๘ มิ.ย.๖๑	กิจกรรมนักศึกษา	ลงทะเบียน/ศิลปะการพูดและการพัฒนาบุคลิกภาพในโอกาสต่าง ๆ	การปฏิบัติราชการตามหลักการทรงงาน (อ.ชัยรัตน์ บุปผาเจริญ) ๒๐.๑๖.๖๒ ๒	กิจกรรมนักศึกษา	กิจกรรมนักศึกษา
วันอังคาร	๑๙ มิ.ย.๖๑	การพัฒนาสุขภาพออกกำลังกายและกิจกรรมนันทนาการ (อ.สุรศักดิ์ จันทร์มนตรี)	สวัสดิการและผลประโยชน์ตอบแทนอื่น (สน.คท.)	รัฐบาลดิจิทัล สู่ประเทศไทย ๔.๐ (ดร.ปวิช เฉลิมวัฒน์)	Pros. 29 Pre-Test 15 to 20 ต.ค. 114 ศูนย์บริการการฝึกอบรม (๑๖.๐๐-๑๗.๐๐ น.)	กิจกรรมนักศึกษา
วันพุธ	๒๐ มิ.ย.๖๑	การพัฒนาสุขภาพออกกำลังกายและกิจกรรมนันทนาการ (อ.สุรศักดิ์ จันทร์มนตรี)	เทคนิคการปฏิบัติงานสารบรรณ (อ.บุญช่วย แสงตะวัน)	การจดทะเบียนพาณิชย์ (อ.บุญช่วย เสถียรธีรภาพ)	กิจกรรมนักศึกษา	กิจกรรมนักศึกษา
วันพฤหัสบดี	๒๑ มิ.ย.๖๑	การพัฒนาสุขภาพออกกำลังกายและกิจกรรมนันทนาการ (อ.สุรศักดิ์ จันทร์มนตรี)	โครงสร้างอำนาจหน้าที่ของ อปท. ตามกฎหมายจัดตั้ง (รองสมนึก ปิ่นถาวรรักษ์)	เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการปฏิบัติงาน (อ.ธาดา ธนสุริยะสกุล)	กิจกรรมนักศึกษา	กิจกรรมนักศึกษา
วันศุกร์	๒๒ มิ.ย.๖๑	การพัฒนาสุขภาพออกกำลังกายและกิจกรรมนันทนาการ (อ.สุรศักดิ์ จันทร์มนตรี)	หลักการและแนวทางปฏิบัติตามกฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองและความรับผิดชอบทางละเมิดและข้อมูลข่าวสารราชการ พ.ศ.๒๕๕๒ (สน.กม.)	การบริหารงานบุคคลของ อปท. (สน.บถ.)	กิจกรรมนักศึกษา	กิจกรรมนักศึกษา
วันเสาร์	๒๓ มิ.ย.๖๑	กิจกรรมนักศึกษา	ความรู้เกี่ยวกับบำเหน็จบำนาญของข้าราชการ อปท. (สน.คท.)	นโยบายการคลังท้องถิ่นและการพัฒนารายได้ท้องถิ่น (สน.คท.)	กิจกรรมนักศึกษา	กิจกรรมนักศึกษา
วันอาทิตย์	๒๔ มิ.ย.๖๑	ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

๐๕.๐๐ น. เคารพธงชาติ

๑๒.๐๐-๑๓.๐๐ น. รับประทานอาหารกลางวัน

๑๕.๐๐-๒๐.๐๐ น. รับประทานอาหารเย็น

ตารางอบรมหลักสูตร จพง.กง.บช. รุ่นที่ ๕๘
 ณ สบ.พล. (โรงเรียนข้าราชการส่วนท้องถิ่น คลองทก) ต.รังสิต อ.ธัญบุรี จ.ปทุมธานี
 ระหว่างวันที่ ๑๘ มิ.ย.- ๒ ก.ค.๖๑

สัปดาห์ที่ ๒

เวลา	๐๕.๓๐-๐๗.๐๐ น.		๐๙.๐๐-๑๒.๐๐ น.		๑๓.๐๐-๑๖.๐๐ น.	๑๖.๐๐-๑๙.๐๐ น.		๒๐.๐๐-๒๑.๐๐ น.
จันทร์ มิ.ย.๖๑	การพัฒนาสุขภาพออกกำลัง กายและกิจกรรมนันทนาการ (อ.สุรศักดิ์ จันทรมนตรี)	๐๕.๐๐ น. เสร็จพร้อม	คุณธรรมและจริยธรรมในการ ปฏิบัติงาน (พล.อ.ต.นพ.บุญเลิศ จุลเกียรติ)	๑๒.๐๐-๑๓.๐๐ น. รับประทานอาหารกลางวัน	หลักเกณฑ์การคำนวณราคากลาง ของทางราชการ (อ.ธูปนรินทร์ อ่ำพุดธา)	กิตติคุณศึกษาศาสตร์ กิจกรรมนักศึกษา	๑๘.๐๐-๒๐.๐๐ น. รับประทานอาหารค่ำ	กิจกรรมนักศึกษา
อังคาร มิ.ย.๖๑	การพัฒนาสุขภาพออกกำลัง กายและกิจกรรมนันทนาการ (อ.สุรศักดิ์ จันทรมนตรี)		~~ทศ.อ.ศ.จ.พ.น.จ.น.ว. สัมมนาแนวทางตรวจสอบ บัญชีและพัสดุ (สน.คท.)~~		~~คดีปริวรรตระบบคอมพิวเตอร์ เทคนิคการใช้แผนที่ภาษี และทะเบียนทรัพย์สิน (สน.คท.)~~	กิจกรรมนักศึกษา		กิจกรรมนักศึกษา
พุธ มิ.ย.๖๑	การพัฒนาสุขภาพออกกำลัง กายและกิจกรรมนันทนาการ (อ.สุรศักดิ์ จันทรมนตรี)		สัมมนาการจัดทำบัญชีและรายงาน ทางการเงินของ อบท. ๑ (สน.คท.)		สัมมนาการจัดทำบัญชีและรายงาน ทางการเงินของ อบท. ๒ (สน.คท.)	กิจกรรมนักศึกษา		กิจกรรมนักศึกษา
พฤหัสบดี มิ.ย.๖๑	การพัฒนาสุขภาพออกกำลัง กายและกิจกรรมนันทนาการ (อ.สุรศักดิ์ จันทรมนตรี)		~~การจัดเก็บรายได้ด้วยระบบ คอมพิวเตอร์ (สน.คท.)~~		~~การจัดทำงบประมาณแบบใหม่ (สน.คท.)~~	กิจกรรมนักศึกษา		กิจกรรมนักศึกษา
ศุกร์ มิ.ย.๖๑	ศึกษาดูงานนอกสถานที่		ศึกษาดูงานนอกสถานที่		ศึกษาดูงานนอกสถานที่	ศึกษาดูงานนอกสถานที่		ศึกษาดูงานนอกสถานที่
เสาร์ มิ.ย.๖๑	ศึกษาดูงานนอกสถานที่		ศึกษาดูงานนอกสถานที่		ศึกษาดูงานนอกสถานที่	ศึกษาดูงานนอกสถานที่		ศึกษาดูงานนอกสถานที่
อาทิตย์ ก.ค.๖๑	ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง		ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง		ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง		ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

ตารางอบรมหลักสูตร จพง.กง.บช. รุ่นที่ ๕๘
 ณ สบ.พล. (โรงเรียนข้าราชการส่วนท้องถิ่น คลองทก) ต.รังสิต อ.ธัญบุรี จ.ปทุมธานี
 ระหว่างวันที่ ๑๘ มิ.ย.- ๒ ก.ค.๖๑

สัปดาห์ที่ ๓

เวลา	๐๕.๓๐-๐๗.๐๐ น.		๐๗.๐๐-๑๒.๐๐ น.		๑๓.๐๐-๑๖.๐๐ น.	๑๖.๐๐-๑๙.๐๐ น.		๒๐.๐๐-๒๑.๐๐ น.
วันจันทร์ ก.ค.๖๑	การพัฒนาสุขภาพออกกำลังกาย และกิจกรรมนันทนาการ (อ.สุรศักดิ์ จันทร์มนตรี)	๐๕.๐๐ น. - ๑๘.๐๐ น. ๑๘.๐๐ น. - ๑๙.๐๐ น. ๑๙.๐๐ น. - ๒๐.๐๐ น. ๒๐.๐๐ น. - ๒๑.๐๐ น. ๒๑.๐๐ น. - ๒๒.๐๐ น.	ระเบียบการเบิกจ่ายงบประมาณ ของ อปท. (อ.เอ็นดู โชติกุล)	๑๒.๐๐-๑๓.๐๐ น. ๑๓.๐๐-๑๔.๐๐ น. ๑๔.๐๐-๑๕.๐๐ น. ๑๕.๐๐-๑๖.๐๐ น. ๑๖.๐๐-๑๗.๐๐ น.	ระเบียบการเบิกจ่ายงบประมาณ ของ อปท. (อ.เอ็นดู โชติกุล)	กิจกรรมนักศึกษา	๑๕.๐๐-๑๖.๐๐ น. ๑๖.๐๐-๑๗.๐๐ น. ๑๗.๐๐-๑๘.๐๐ น. ๑๘.๐๐-๑๙.๐๐ น. ๑๙.๐๐-๒๐.๐๐ น.	กิจกรรมนักศึกษา
วันอังคาร ก.ค.๖๑	การพัฒนาสุขภาพออกกำลังกาย และกิจกรรมนันทนาการ (อ.สุรศักดิ์ จันทร์มนตรี)		กลยุทธ์การปฏิบัติตามระเบียบ พัสดุของ อปท. (สน.คท.)		~~การวิเคราะห์สถานการณ์ การเงินและครุคลังของ อปท. (สน.คท.)~~	~~การพิจารณาแผนพัฒนาท้องถิ่น~~ กิจกรรมนักศึกษา		กิจกรรมนักศึกษา
วันพุธ ก.ค.๖๑	การพัฒนาสุขภาพออกกำลังกาย และกิจกรรมนันทนาการ (อ.สุรศักดิ์ จันทร์มนตรี)		กฎหมายการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชัน ในวงราชการ (ป.ป.ท.)		~~การควบคุมภายในและการบริหาร ความเสี่ยง (ตบ.)~~	Post - Test ศูนย์บริการการฝึกอบรม (๑๖.๐๐-๑๗.๐๐ น.)		กิจกรรมนักศึกษา
พฤหัสบดี ก.ค.๖๑	การพัฒนาสุขภาพออกกำลังกาย และกิจกรรมนันทนาการ (อ.สุรศักดิ์ จันทร์มนตรี)		สัมมนาการบริหารงานพัสดุ เพื่อความโปร่งใสและ มีประสิทธิภาพกับข้อสังเกตของ สตง.		~~การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น (กพส.)~~	กิจกรรมนักศึกษา		กิจกรรมนักศึกษา
วันศุกร์ ก.ค.๖๑			ประเมินความพึงพอใจ (ศบอ.)		พิธีปิดการศึกษอบรม			